

Park

2013 – 2015

Park

2013 - 2015

RHIZOMES & HYBRIDS

A. van Campenhout
Karin van Dam
Jeroen Kuster
Tinka Pittoors
Dieuwke Spaans
Rob Voerman

ARTIST IN THE WORLD

Andre Smits

LOOKING BACK

Maria Roosen

RUIÑEPARK

Tim Breukers
Jop Vissers Vorstenbosch

MEET

Esther Kokmeijer
Hans Vijgen

LAKENS KRANTEN EN WALVISVET

Waldo Bien
Harry Haarsma
Alexander Korsmit

(T)HUIS

Desiree de Baar
Korrie Besems
Maurice Bogaert
Herman van den Boom
Maurice van Es
Wouter Osterholt/Elke Uitentuis
Frank van der Salm

MARIA HEMELS BLAUW

Atelier Artenzo
Niels Broszat
Pavèl van Houten
Claudy Jongstra
Jorn van Leeuwen
Marc Mulders
Olphaert den Otter
Josine Timmer
Reinoud van Vught

IMAGING AGENT

Willem Besselink
Julia Bünnagel
Arjan Janssen
Guido Nieuwendijk
Maik Teriete
Marije Vermeulen
Cecilia Vissers

BECOMING UNBECOMING

Simon Benson
Anita Groener

NOTHING BUT GOOD LIVE

Linda Arts
Alain Biltereyst
Katrien De Blauwer
Thomas Bogaert
Koen van den Broek
Hans de Bruijn
Carlos Caballero
Mil Ceulemans
Aquil Copier
Lisa Couwenbergh
Anthony Cudahy
Hernan Ardila Delgado
Johan De Wilde
T.J. Donovan
Henk Duijn
Matthew Fisher
Yifat Gat
Bettie van Haaster
Paul den Hollander
Seet van Hout
Aart Houtman
Claudia Kölgen
Michael de Kok
René Korten
Arno Kramer
Katinka Lampe
Erin Lawlor UK
Pere Llobera
Marc Mulders
John Van Oers
Elka Oudenampsen
Olphaert den Otter

Jan van de Pavert

Stefan Peters
Gideon Rubin
Willem Sanders
Simon Schrikker
Martijn Schuppers
Bart Slangen
Attila Szűcs
Toon Teeken
Janaina Tschäpe
Sarah Verbeek
Toon Verhoef
Reinoud van Vught
Cecilia Vissers
Robert Zandvliet

SELF-TITLED SPACE

Thomas Bakker
Jan van den Dobbelsesteen
Andreas Greiner &
Armin Keplinger
Nan Groot Antink
Simon Kentgens
John Knuth
James Krone
Antonia Low
Flavio de Marco
Alexander Skorobogatov
Colin Snapp
Evi Vingerling
Jonas Wijtenburg

RECI-PRO-CITY

Yago Hortal
Andrew Putter
Jean Bernard Koeman
Marcel Berlangier
Jan Roeland
Kristina Schuldt

PARKING GOIRLE

Simon Schrikker
Jorn van Leeuwen
Tim Breukers
Esther Kokmeijer

Park

2013 – 2015

PARK en de Kunst van het Gelukzoeken

Rob Moonen

Volgens de Griekse filosoof Epicurus is geluk het hoogste goed in een mensenleven. Het wordt bereikt door zoveel mogelijk pijn te vermijden en genot te bevorderen. En ook al is de term momenteel negatief beladen, gelukzoeken is een natuurlijke menselijke drang.

Onder neoliberaal landsbestuur moet alle heil van marktwerking komen. De overheid trekt zich terug. Privatisering moet voor een verbetering van kwaliteit en welzijn zorgen. Dit principe maakt ook zijn opwachting in de kunst- en cultuursector. De klassieke verzorgingsstaat ruimt het veld voor de 'participatiesamenleving', een samenleving waarbij het initiatief vooral bij het individu ligt.

Ook in Tilburg, 'de makersstad', moet bezuinigd worden. Voorafgaand hieraan en als gevolg van een faillissement, sluit de Tilburgse Kunststichting in 2004 haar deuren. Faxx, de bij de stichting behorende stedelijke presentatieplek, wordt opgeheven. Er komt een cultuurmakelaar die zich richt op het verbinden van partijen en op grootstedelijke festivals. Langzaam verdwijnen kunstenaarsinitiatieven, zoals 'de Verschijning' (2009), 'Ruimte X' (2012), 'Argument' (2013). Ook de cultuurmakelaar verdwijnt weer van het toneel. Maar in de makersstad zit men niet bij de pakken neer. Er ontstaan nieuwe initiatieven, zoals Gastatelier Leo XIII, Kunstpodium T en Incubate.

De gemeente schrijft eufemistisch in haar Cultuuragenda Tilburg 2011 t/m 2015: 'Om doublure van taakstellingen te voorkomen hebben wij de plannen voor een Centrum van Beeldende Kunst omgebogen en in plaats daarvan een tentoonstellingsruimte voor beeldend kunstenaars gerealiseerd (Wilhelminapark 53).'

Bij mij en een aantal lokale collega's rijst de vraag wat dat

PARK and the Art of Seeking Happiness

Rob Moonen

According to Greek philosopher Epicurus, happiness is the highest value in human life. It can be attained by avoiding pain and advancing pleasure as much as we can. And though the concept of seeking happiness has attracted a certain negative connotation – especially in reference to refugees who are often seen as fortune-seekers – it is a perfectly natural human impulse.

The current neo-liberal policy expects the market to deliver the greatest possible happiness for all. The state is in retreat. Privatisation should lead to higher standards of quality and wellbeing. This principle is also being applied to the realm of art and culture. The classic welfare state gives way to a 'participatory society', a society that stresses individual initiative.

Tilburg, the 'city of makers', also faces spending cuts. Prior to this, and following liquidation in 2004, the Tilburgse Kunststichting (Tilburg Art Foundation) closes its doors. FAXX, the urban presentation venue affiliated with the foundation, is shut down. A cultural broker is appointed to connect various parties with an emphasis on organising large cultural festivals. Meanwhile, art initiatives gradually disappear; 'de Verschijning' (2009) for instance, 'Ruimte X' (2012), 'Argument' (2013). Even the cultural broker exits the scene. But artists in the city of makers are not about to throw in the towel: new initiatives arise, like Gastatelier Leo XII, Kunstpodium T and Incubate.

In its Tilburg Cultural Agenda 2011-2015, the city council euphemistically states: 'to prevent duplicate task settings

precies inhoudt. Na jaren van discussie komt er geen CBK en is er wel een gemeentelijke tentoonstellingsruimte gerealiseerd die onder auspiciën van Stichting Atelierbeheer valt. Zit daar een visie, een programma achter? Nee, maar gelukkig wel een ruimte. Een schitterende kapel die vroeger onder meer dienst deed als werkplek van kunstenaars.

Onder leiding van Caia Oortwijn, destijds ambtenaar cultuur voor de stad Tilburg, vinden er ontmoetingen plaats tussen kunstenaars, Hendrik Driessen, directeur van Museum De Pont, en mensen van Atelierbeheer. Doel is het onderzoeken van de mogelijkheden van Wilhelminapark 53 als tentoonstellingsplek. Iedereen is het erover eens dat de locatie als uitermate geschikte presentatieplek zou kunnen gedijen met een klein team dat beschikt over een programmabudget. Hendrik Driessen doet de suggestie er een verzamelgebouw van te maken, naar voorbeeld van een Zwitsers kunsthuis. Helaas ontbreekt in Tilburg het grootstedelijk toerisme dat voor het noodzakelijke publiek kan zorgen.

De lijntjes in Tilburg zijn kort. Ik nodig een aantal van mijn collega's – Reinoud van Vught, Linda Aarts, Michael de Kok, René Korten, Koen Delaere en Niek Hendrix – uit rond de keukentafel. Gezamenlijk buigen wij ons over de potentie van de plek en de manier waarop deze tot dan toe invulling krijgt. Wij geloven niet dat Stichting Atelierbeheer bij machte is garant te staan voor een goede programmering en vinden dat laatste essentieel voor een stedelijke presentatieplek.

Tot onze verrassing is de animo groot om het heft zelf in handen te nemen. Wij besluiten een werkgroep te vormen

we have adjusted the plans for a Visual Arts Centre and realised an exhibition space for visual artists instead (Wilhelminapark 53).'

It makes me, and several local colleagues with me, wonder what this actually means. After years of discussion, there will be no Visual Arts Centre but there is a municipal exhibition space nonetheless, supported by Stichting Atelierbeheer (Foundation for Studio Exploitation). Is any of this based on a vision, a programme? No, it isn't, but fortunately it is based on a building: a beautiful chapel that had already served as an artists' work space in the past.

Meetings chaired by Caia Oortwijn, Tilburg's council official for culture at the time, bring together artists, Museum De Pont director Hendrik Driessen and representatives of Atelierbeheer. Their aim is to investigate how Wilhelminapark 53 can best be used as an exhibition space. Everyone agrees that the location is an excellent presentation space that would thrive with a small team and a programming budget. Hendrik Driessen suggests to turn it into a shared building, inspired by a Swiss arthouse. Unfortunately, Tilburg doesn't receive the kind of metropolitan tourism that would generate the necessary visitor numbers.

Lines of communication are short in Tilburg. I invite some of my colleagues – Reinoud van Vught, Linda Arts, Michael de Kok, René Korten, Koen Delaere and Niek Hendrix – to gather at the kitchen table. Together we discuss the venue's potential and the way this has been used so far. We doubt the ability of Stichting Atelierbeheer to guarantee a good

en ons geluk te beproeven bij de toenmalige wethouder van cultuur, Marjo Frenk. Zij heeft er oor naar en vraagt ons een plan op te stellen. Met haar ambtenaar Caia Oortwijn, die tactisch meedenkt, slagen we erin een concept te formuleren waarin gemeente en kunstenaars zich kunnen vinden: het ontwikkelen van een museale ruimte aan het Wilhelminapark tot een onafhankelijk podium voor beeldende kunst. Een ruimte voor artistieke ontmoetingen, waar internationale lokale beeldende kunst ontmoet en waar experiment en vernieuwing leidraad zijn. Een ruimte voor productie en presentatie die als 'middenpodium' een waardevolle schakel kan vormen tussen Kunstpodium T en Museum De Pont.

Ons initiatief wordt beloofd: het college van B&W stemt in met onze plannen en steunt ons met een basisfinanciering. We richten een stichting op met de naam PARK. Het kunstinitiatief is geboren. Berry van Gerwen ontwikkelt de huisstijl en op 5 oktober 2013 opent onder grote publieke belangstelling PARK haar deuren met de tentoonstelling 'Reci-Pro-City'.

Die eerste tentoonstelling zet nog wat voorzichtig de toon voor een reeks van projecten die qua inhoud en aanpak steeds volwassener worden. In het eerste jaar presenteert PARK voornamelijk groepstentoonstellingen. We tasten de mogelijkheden van de ruimte af. We weten met de derde groepstentoonstelling, 'Nothing But Good Live' met maar liefst zevenenzeventig kunstenaars, landelijke aandacht te krijgen.

We proberen duo-presentaties uit: twee kunstenaars met vergelijkbare aanpak of inhoudelijke focus worden aan elkaar gekoppeld en gevraagd een concept te ontwikkelen

artistic programme – something we deem essential for an urban presentation space.

Much to our surprise there is plenty of zest to take matters in our own hands. We decide to form a working group and try our luck with the city cabinet member for culture at the time, Marjo Frenk. She rather likes the idea and asks us to draw up a plan. With the assistance of Caia Oortwijn for tactical advice, we manage to formulate a concept that suits both the city council and the artists: the development of a monumental space at the Wilhelminapark into an independent platform for the visual arts. A space for artistic encounters where global and local art meet, a place guided by experimentation and innovation. A production and presentation space that can play a valuable role as intermediate platform between Kunstpodium T and Museum De Pont.

Our initiative is rewarded: the city cabinet favours our plans and supports us with basic funding. We establish a foundation named PARK. The art initiative is born. Berry van Gerwen develops the logo and branding and on October fifth, 2013, in the presence of a large audience, PARK opens its doors with the exhibition 'Reci-Pro-City'.

This first exhibition tentatively sets the tone for a series of projects that become increasingly mature in substance and approach. During the first year, PARK mainly presents group exhibitions. We are exploring in what ways the space can be used. With the third group exhibition, featuring no less than forty-seven artists, we manage to draw national attention.

voor de ruimte, die zich uitstekend leent voor installaties. Dit concept ontwikkelen we door. We maken boeiende en geslaagde combinaties: Anita Groener en Simon Benson, Esther Kokmeijer en Hans Vijgen, Tim Breukers en Jop Vissers Vorstenbosch. In het najaar van 2016 tonen we Charlotte Schleiffert en Paul Bogaers.

Het werken met gastcuratoren maakt van meet af aan onderdeel uit van ons programma. Marc Mulders, Korrie Besems en Colin Huerter stellen tentoonstellingen samen die lokale kunstenaars aan de internationale kunstscene koppelen. Deze tentoonstellingen maken het oorspronkelijke streven van PARK -het verbinden van de lokale en de internationale kunst- waar.

We willen, gesterkt door de publieke belangstelling, PARK laten doorgroeien, zoals Tilburg als stad ook doet. We willen de positie van PARK als vrijplaats voor de kunst van nu verder maatschappelijk verankeren. Voor de toekomst zien we veel kansen in samenwerkingen zoals die reeds incidenteel plaats vinden met verschillende partners in het publieke domein. Daarnaast zijn er veel mogelijkheden op het gebied van educatie: er is aanhoudende vraag van lagere en middelbare scholen, middelbaar beroepsonderwijs en kunstvakonderwijs.

Nieuwe uitdagingen liggen ook bij de samenwerkingen met theater De NWE Vorst en Cultureel Centrum Jan van Besouw in Goirle, waar kansen gecreëerd kunnen worden voor jong talent en voor discipline-overschrijdend werk. Dat vereist in de toekomst nog meer inzet van onze vrijwilligers en de grotendeels op idealisme drijvende werkgroep PARK. Op deze plek wil ik dan ook alle vrijwilligers, het bestuur, de leden van de werkgroep – Linda Arts,

We try out duo presentations: two artists who have similar approaches or affinity for the same subject matter are being introduced to each other and asked to develop a joint concept for the space, which lends itself very well for installations. We then take this concept further. We form interesting and successful combinations: Anita Groener and Simon Benson, Esther Kokmeijer and Hans Vijgen, Tim Breukers and Jop Vissers Vorstenbosch. In fall 2016, we will present Charlotte Schleiffert and Paul Bogaers.

From the start, working with guest curators is part of our programme. Marc Mulders, Korrie Besems and Colin Huerter organise exhibitions that connect artists to the international art scene. These exhibitions fully realise PARK's original goal of linking local and global art.

Encouraged by the attention of the public, we want to let PARK continue in its development, just like Tilburg is developing as a city. We want to secure PARK's position in society as a free haven for contemporary art. Looking ahead, we see many opportunities for collaborations with partners in the public domain, like the ones occasionally taking place already. We see additional chances in the area of education: there is a constant demand from primary and secondary schools, from vocational education and art education.

New challenges can be found in co-operations with theatre De NWE Vorst in Tilburg and Jan van Besouw Cultural Centre in Goirle, that could create chances for young artistic talent and for cross-disciplinary artwork. In the future, this may require an even larger effort of our volunteers and the 60

René Korten en Reinoud van Vught – en onze grafische steun en toeverlaat Berry van Gerwen van harte bedanken. Zonder hen zou PARK niet mogelijk zijn.

Sinds de opening van de tentoonstelling 'Reci-Pro-City' in het najaar van 2013, is wederkerigheid een van de grondbeginselen van PARK gebleven; als PARK er is voor de anderen, zijn de anderen er ook voor PARK. In PARK, en inmiddels ook in PARKinG, vinden veel en heel diverse ontmoetingen plaats: van geïnteresseerd publiek, toevallige voorbijgangers, scholieren, studenten, wetenschappers, ondernemers, bestuurders en kunstenaars. Er wordt kennis ontwikkeld en uitgewisseld. Er ontstaan vriendschappen en informele netwerken die de individualistische tendens in de kunst overstijgen. Om Epicurus nogmaals te citeren: 'Van alle middelen tot volledig levensgeluk die de wijsheid ons verschaft, is het verwerven van vriendschap verreweg het belangrijkste.' Daarvoor biedt PARK de mogelijkheid. De kunst staat daarbij centraal.

working group which is mostly driven by idealism. I would therefore like to take this opportunity to kindly thank all volunteers, the board, the members of the working group – Linda Arts, René Korten en Reinoud van Vught – and our graphic help and stay Berry van Gerwen. 60 wouldn't exist without them.

Ever since the opening of the 'Reci-Pro-City' exhibition in the fall of 2013, reciprocity has been one of PARK's fundamental principles; when PARK is there for others, the others are there for PARK as well. Many and very diverse meetings are taking place in PARK and now also in PARKinG: encounters between an interested audience, passers-by, schoolchildren, students, scientists, entrepreneurs, officials and artists. Knowledge is developed and shared. Friendships and informal networks emerge that transcend art's individual tendencies. To quote Epicurus once more: 'Of all the means procured by wisdom to ensure happiness throughout the whole of life, by far the most important is the acquisition of friends.' This is what PARK enables. With a spotlight on art.

PARK TENTOONSTELLINGEN

RHIZOMES & HYBRIDS

08.11 2015
20.12 2015

A. van Campenhout NL
Karin van Dam NL
Jeroen Kuster NL
Tinka Pittoors BE
Dieuwke Spaans NL
Rob Voerman NL

Rhizomes & Hybrids is een project waarbij PARK zes kunstenaars bij elkaar brengt die beelden construeren rondom groei. Hun metafysische benadering van bovenstaande begrippen biedt veel ruimte voor de schijnbare tegenstelling tussen natuur en cultuur.

A. van Campenhout

Tinka Pittoors

A. van Campenhout toont een aantal houtskooltekeningen op groot formaat. Ze fungeren als dragers van persoonlijke ervaringen en herinneringen én als formele constructies. Ze ogen abstract omdat ze geen herkenbare voorstellingen tonen.

Karin van Dam's installatie bestaat uit delen die gebreid zijn op de machines van het TextielMuseum. Ze vormen het palet voor de installatie die ze ter plekke installeert. Karin verzamelt objecten en materialen die ze op haar reizen tegen komt, dit zijn haar bouwstenen.

Jeroen Kuster schept nieuwe soorten wezens. Kuster laat ons schijnbaar eenvoudige diersoorten zien in alle soorten en maten, van stekelig tot glad, van dik tot dun die ons doen denken aan de traditie van de natuurhistorische musea.

Tinka Pittoors combineert in haar werk herkenbare en nieuwe vormen en materialen. In een geheel eigen vormtaal is ze op zoek naar een parallelle sculpturale realiteit. Daar waar de materialen aansluiting zoeken met de realiteit, zet de vorm zich er juist tegen af.

Dieuwke Spaans maakt collages, het zijn gestapelde beelden. In haar nieuwe werk hebben natuur en landschap grotendeels plaats gemaakt voor verstilde, contemplatieve ruimten.

Rob Voerman bouwt architectonische sculpturen van afgedankte materialen met een post-apocalyptisch karakter. De begaangbare installatie A Permeable Body of Solitude is opgebouwd uit karton, autodelen plexiglas en epoxyhars.

Jeroen Kuster

Karin van Dam

Rob Voerman

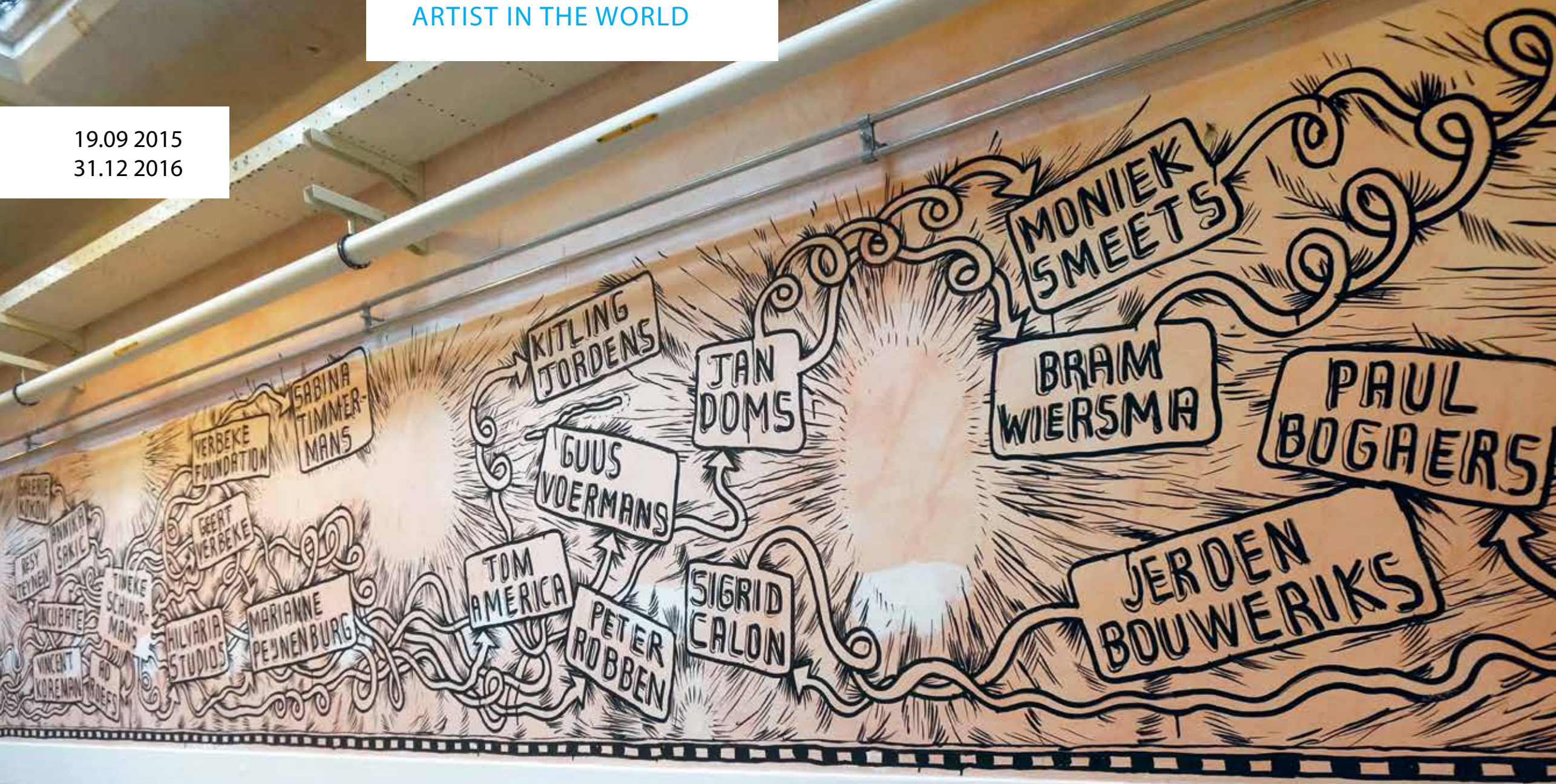

Dieuwke Spaans

ARTIST IN THE WORLD

19.09 2015
31.12 2016

Artist In The World is een langlopend project van André Smits. Sinds 2008 bezoekt hij kunstenaars en kunstpodia overal ter wereld en fotografeert de betrokkenen in hun werkruimte, gezien van achteren.

In de entreegang van PARK maakt hij een wandschildering met namen van kunstenaars die hij in de opbouwperiode bezoekt of eerder bezocht heeft in Tilburg en omgeving. Een visueel verslag van een uitdijend netwerk, door hem ook wel Home Tattoo genoemd. De wandschildering zal onbepaalde tijd te zien zijn in PARK.

André Smits

RUEL
SLOOT

MARIANNE
VAN
HEST

BAS
V.D
HURK

LEONARD
BEDAUX

LOTTE
VAN
LIESHOUT

SUSANNE
VAN
HOORN

WINCENT
DAMS

LOOKING BACK

Maria Roosen

29.08 2015
18.10 2015

Maria Roosen (Oisterwijk, 1957) creëert in de ruimte van PARK een installatie van nieuwe en oudere werken. Deze installatie verbindt de binnenruimte van PARK met de buitenruimte van het Wilhelminapark, maar ook het heden met het verleden.

Roosen's kleurrijke werk omvat installaties, sculpturen, tekeningen en aquarellen waarin het groei- en maakproces duidelijk herkenbaar is. Haar voorliefde voor het materiaal glas dat ze incidenteel combineert met bestaande voorwerpen levert verrassende beelden op die associaties oproepen met de natuur: de door het blazen ontstane bollen kunnen vrouwelijke borsten zijn maar ook vruchten. Het kleurgebruik maakt ze ondanks de hardheid van het materiaal zacht van karakter, de wereld letterlijk en figuurlijk in zich weerspiegeld.

Deze solo van Maria Roosen is mede tot stand gekomen in het kader van de expositie 'Lustwarande 2015 – Rapture & Pain', georganiseerd door stichting Fundament, die gelijktijdig met de expositie van Roosen te zien is in PARK De Oude Warande in Tilburg. Roosen nam reeds twee maal eerder deel aan tentoonstellingen van Fundament.

RUÏNEPARK

Tim Breukers
Jop Vissers Vorstenbosch

17.05 2015
28.06 2015

Beeldhouwkunst en schilderkunst zijn in de ogen van Jop Vissers Vorstenbosch (1986, Veghel) en Tim Breukers (1985, Breda) zeer rekbare begrippen. In hun jonge oeuvres verleggen zij de grenzen van deze disciplines door met humor, banaliteit, kennis van tradities en technisch vernuft de bestaande conventies te tarten. Zo wordt een schilderij ineens een ruimtelijk werk en worden beeldhouwwerken via collages tweedimensionaal. In 'Ruïnepark' zetten beide kunstenaars de monumentale ruimte van PARK op een energieke, speelse en humorvolle wijze naar hun hand.

Jop Vissers Vorstenbosch

Jop Vissers Vorstenbosch (Veghel, 1986) maakt abstracte schilderijen en streeft ernaar deze op een onconventionele wijze te presenteren. Hij wil de kijker fysiek betrekken door zijn schilderijen een dialoog aan te laten gaan met de architectuur waarin ze gepresenteerd worden. Vissers Vorstenbosch wenst de blik van de toeschouwer uit te dagen. Hij is van mening dat het kijken naar een schilderij te vaak een passieve handeling is. Om het conventionele kijkgedrag te doorbreken tast hij wanden en vloeren aan met ritmische houten rasters waarin zijn schilderijen geplaatst worden. Het schilderij en de ruimtelijke ingreep vormen een geheel. 'Al schilderend werk ik als een houthakker. Van te voren maak ik beslissingen en verzamel wat ik nodig heb. In het doen is er geen weg terug. In de fikse klap is er geen ruimte voor correctie. De geschilderde voltreffers selecteer ik, die hebben bestaansrecht. De rest opnieuw voor de bijl.'

Tim Breukers (Breda, 1985) werkt op het kruispunt van de klassieke, technisch vernuftige beeldhouwkunst, en kunst waarin relativering en het alledaagse een rol spelen. Hij probeert de grenzen van de traditionele beeldhouwkunst op te rekken, maar tegelijkertijd elementen uit de popcultuur te onderwerpen aan een plechtige sculpturale behandeling. 'Ik wil het materiaal laten spreken. Hoe het materiaal druppelt, breekt, scheurt, schilfert of vervormt. Alsof het kapot wil. Ik gebruik het instortingsgevaar om het beeld op spanning te brengen.' In zijn collageboeken zoekt Breukers naar mogelijkheden om zich te bevrijden van de beperkingen die het medium sculptuur met zich meebrengt. Ideeën krijgen ruim baan op papier om te rijpen en nadien kunnen ze eenvoudig worden bewerkt. Hoewel de driedimensionale kwaliteit van een sculptuur afwezig is op de kleurige pagina's, verraden de illusionistische vormen een fascinatie voor het potentieel van ruimtelijke objecten.

Tim Breukers

MEET

Tweehonderd jaar geleden werd ons wereldbeeld ingrijpend veranderd door wetenschappers als Gauß en Humboldt: zij waren overtuigd dat het meten van de wereld meer inzicht zou geven in het weten. In deze tentoonstelling ontmoeten twee kunstenaars elkaar die elk op hun eigen manier de wereld via verbeelding van meetprocessen visualiseren.

Esther Kokmeijer
Hans Vijgen

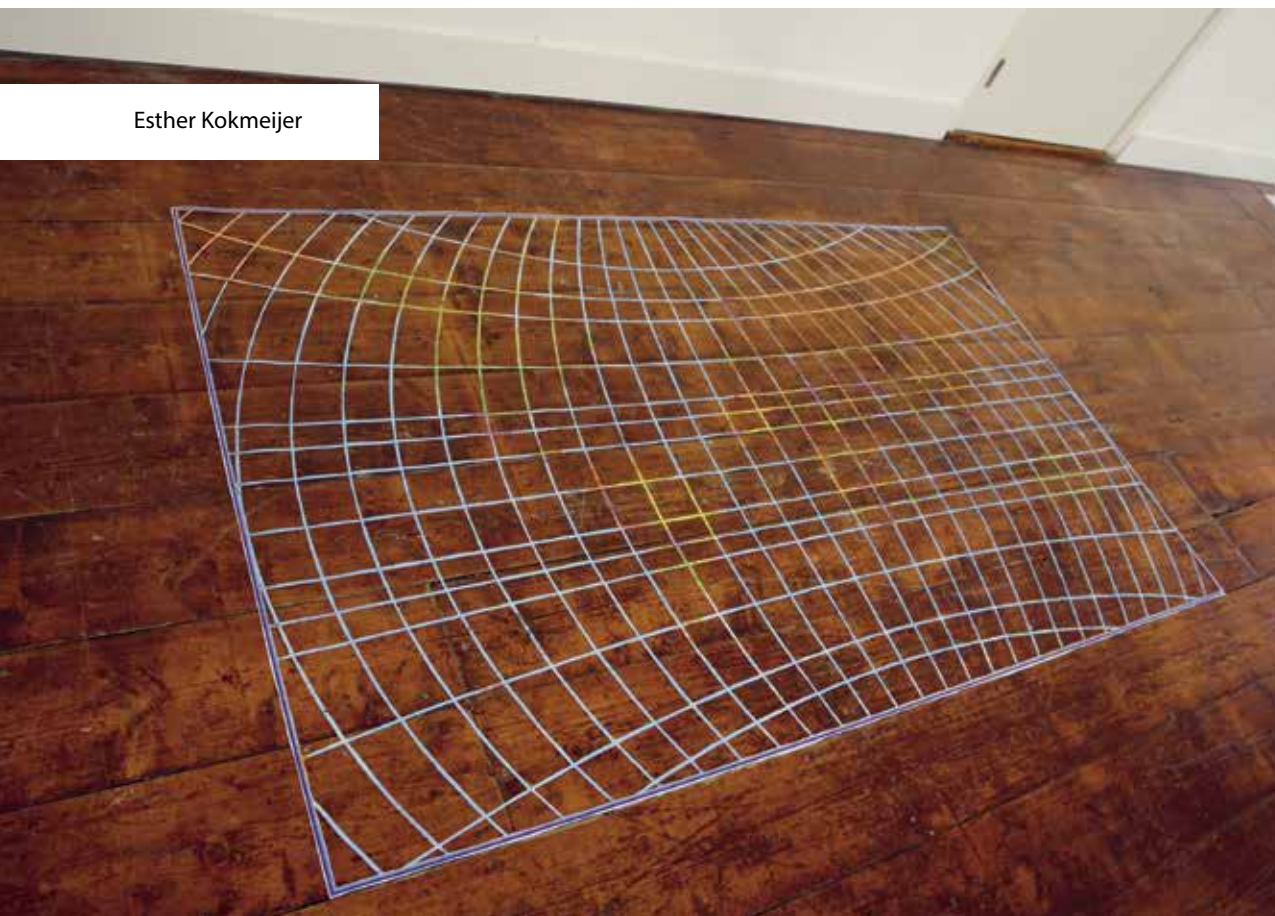
15.03 2015
26.04 2015

Hans Vijgen

Esther Kokmeijer

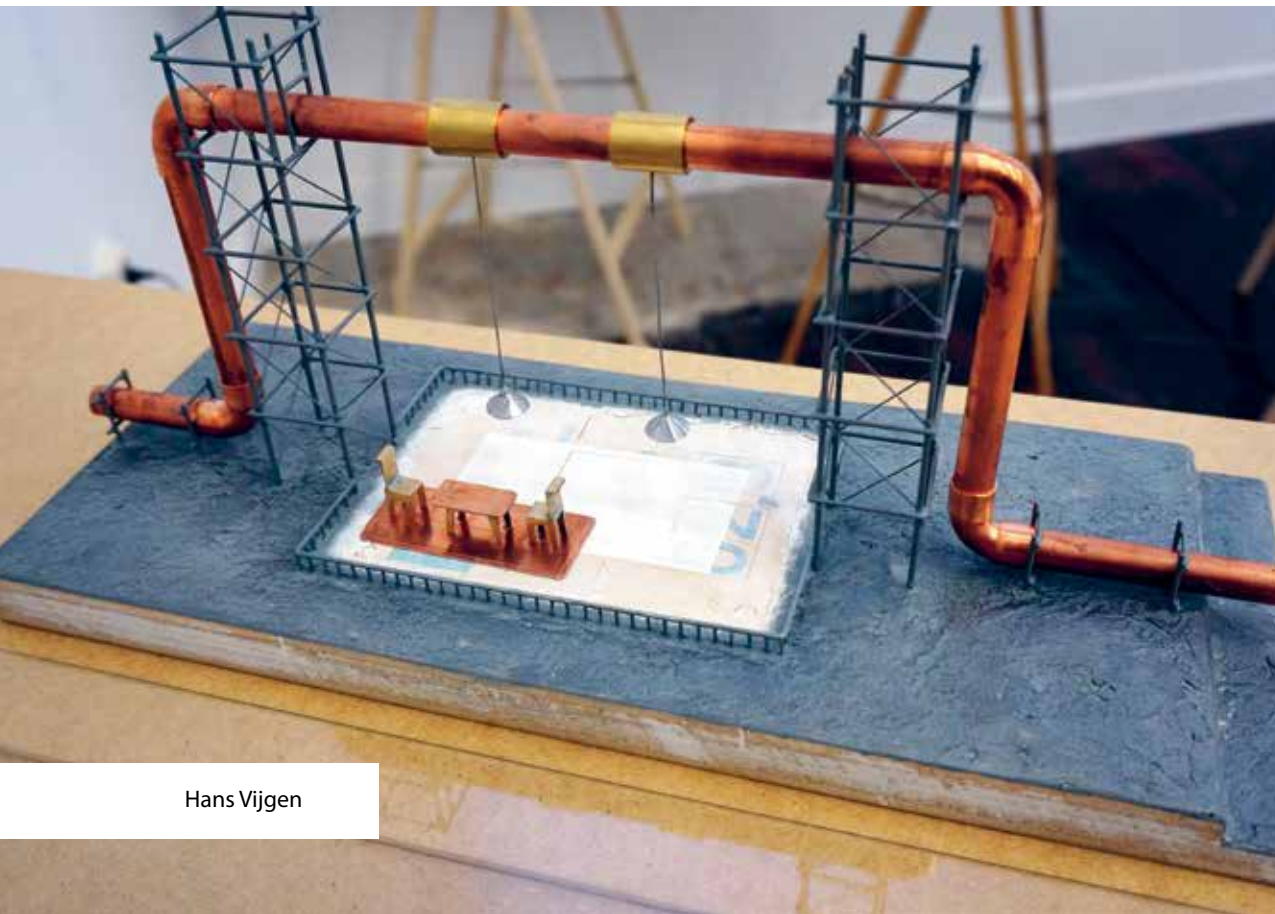

Esther Kokmeijer

Hans Vijgen (1952) laat werken zien uit zijn langlopende project Latitude 51. Zijn atelier in Tilburg, vlakbij PARK, ligt op de 51e breedtegraad. Met behulp van een GPS-systeem maakt hij een virtuele reis rond de wereld langs die breedtegraad, telkens één graad in oostelijke richting. Voor elk van de 360 kruispunten met een lengtemeridiaan maakt hij met grote nauwkeurigheid een maquette en een tekening die hij projecteert op die betreffende plek. Geografische werkelijkheid en persoonlijke belevingswereld ontmoeten elkaar.

De grote stellingkast die te zien is in Park vormt het hart en het archief van het Latitude 51 project. Hierin worden de 360 maquettes en tekeningen opgenomen, waarvan er tot op heden 90 zijn gerealiseerd. Omdat het project nog niet afgerond is, zal de kast in de loop der jaren steeds verder worden uitgebreid. In deze tentoonstelling zijn een veertigtal maquettes en tekeningen uit de kast gehaald en op schragentafels geplaatst.

Maar Vijgen volgt de 51e breedtegraad niet alleen in gedachten. Hij reist ook daadwerkelijk naar de exacte plaatsen waar de latitudelij van land overgaat in zee. Dat is op 10 plekken op aarde het geval, en Vijgen heeft er daarvan tot nu 7 bezocht. Het materiaal dat deze Latitude Landingen documenteert is ook tentoongesteld.

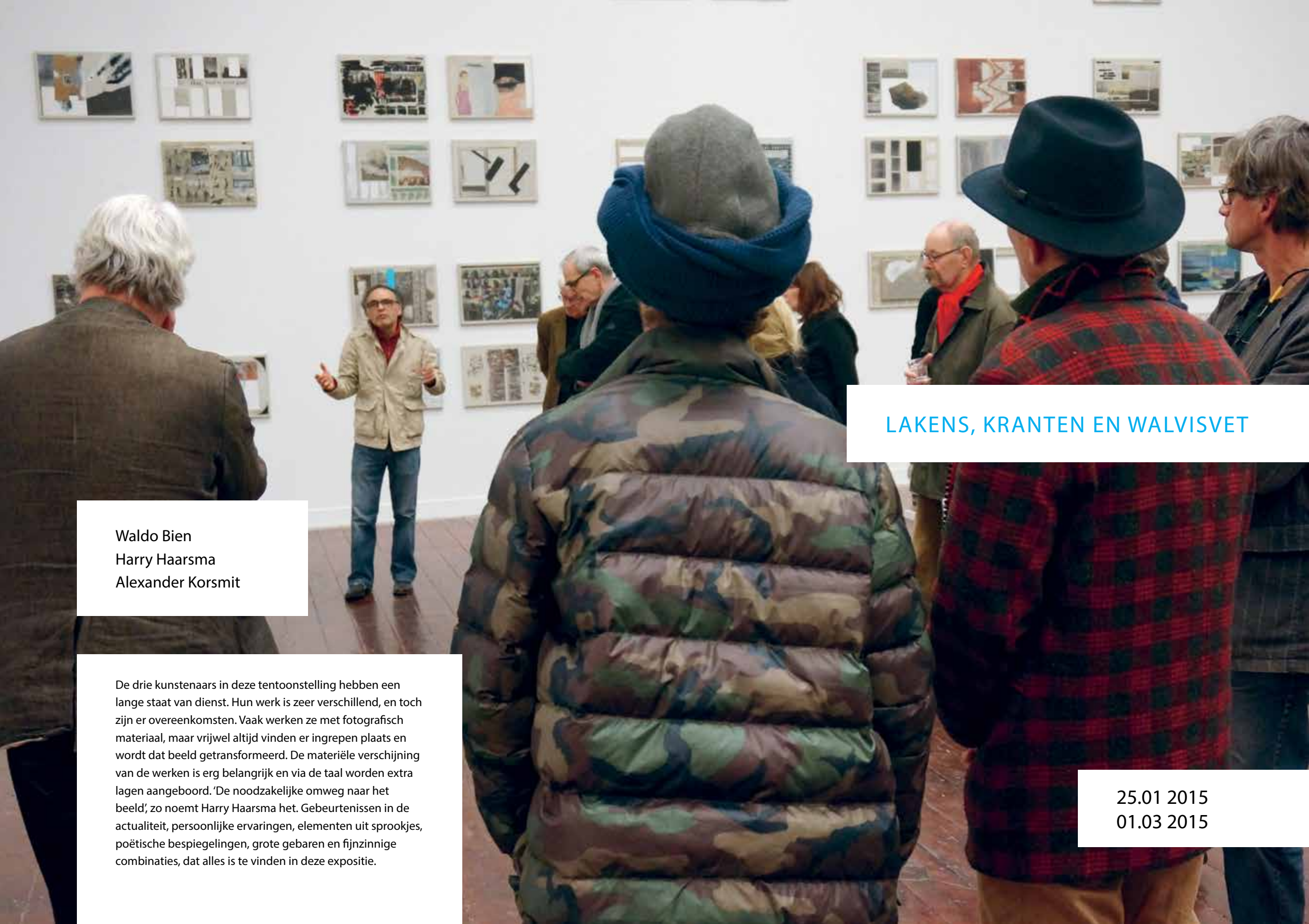

Hans Vijgen

Esther Kokmeijer

Reizen is voor Esther Kokmeijer (1977) een onlosmakelijk onderdeel van haar beeldend werk. In die reizen onderzoekt ze niet alleen grenzen die topografisch en politiek bepaald zijn, maar ook natuurlijke fenomenen en absoluut gedefinieerde conventies zoals die in geografische coördinatiesystemen vastgelegd zijn. Kokmeijer reisde af naar meer dan 80 landen voor verschillende projecten. In PARK laat ze het begin zien van haar langlopende onderzoekstraject *Because we Meet*, dat handelt over de drang van de mens om de natuur te beheersen en controleren. Als basis van het project heeft ze de originele internationale verdragen genomen die afgesloten zijn over de drie verschijningsvormen van water (damp, vloeibaar en vast). Van die verdragen heeft ze kopieën in porselein gemaakt. De komende jaren zal ze verder werken aan dit project. In de zaal toont ze een installatie met rolmaten als raster over de wereld.

LAKENS, KRANTEN EN WALVISVET

Waldo Bien
Harry Haarsma
Alexander Korsmit

De drie kunstenaars in deze tentoonstelling hebben een lange staat van dienst. Hun werk is zeer verschillend, en toch zijn er overeenkomsten. Vaak werken ze met fotografisch materiaal, maar vrijwel altijd vinden er ingrepen plaats en wordt dat beeld getransformeerd. De materiële verschijning van de werken is erg belangrijk en via de taal worden extra lagen aangeboord. 'De noodzakelijke omweg naar het beeld', zo noemt Harry Haarsma het. Gebeurtenissen in de actualiteit, persoonlijke ervaringen, elementen uit sprookjes, poëtische bespiegelingen, grote gebaren en finzinnige combinaties, dat alles is te vinden in deze expositie.

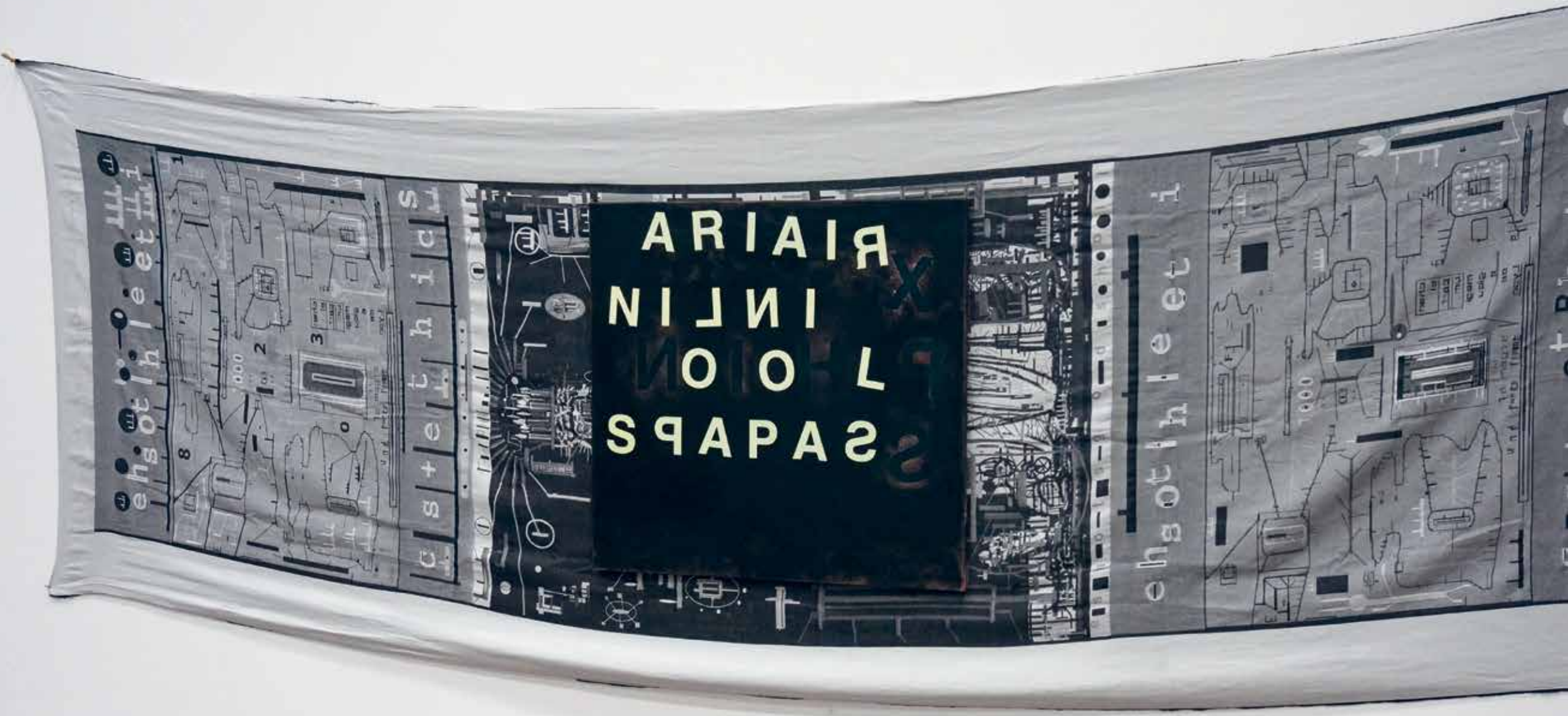
25.01 2015
01.03 2015

Waldo Bien

Harry Haarsma

SAPAS
L O O L
INLIN
ARIAR

ehgot h le et i

ehgot h le et i

ehgot h le et i

Alexander Korsmit

Harry Haarsma (1955) maakt naast schilderijen al lange tijd boeken die de nabije wereld van alledag vertegenwoordigen. In 2013 besluit hij te gaan schilderen zoals hij de boeken maakt: schuivend met denkende handen. De nieuwe werken hebben een opengeslagen krant als uitgangspunt die worden gemonteerd op linnen. Hij verdiept het wereldbeeld dat de krant hem biedt. Woord, beeld en schilderkunstige ingreep gaan op een verfijnde manier een relatie met elkaar aan. In de tentoonstelling wordt een selectie uit deze nieuwe doorlopende serie getoond. Haarsma presenteert ook een publicatie in de vorm van een krant waarin 16 van de werken afgebeeld worden; de beelden worden teruggegeven aan de krant.

Waldo Bien's (1949) werk is interdisciplinair. Het is sociaal gericht, vergelijkbaar met de manier waarop zijn leraar Joseph Beuys, de 'sociale sculptuur' formuleerde. Mythologie en wetenschap zijn voor Bien beide onderdeel van een veelomvattende levensfilosofie. Bien's werk onttrekt zich aan categorieën. Sculpturen, tekeningen, foto's en installaties spelen alle een even belangrijke rol. Zijn werk komt voort uit een constante stroom van ideeën en onttrekt zich aan de huidige mechanismen van de kunstmarkt. In PARK toont Bien de achtdelige serie 'The Unconscious Sequence' uit 1987-89, gebaseerd op foto's die hij maakte tijdens zijn reizen tussen 1973 en 1989. Het zijn grote barietdrukken in perspex, geconserveerd in walvisolie.

Alexander Korsmit (1951) toont een nieuwe opstelling van werken uit de serie 'Mevrouw Holle Different Sheets' die hij in 2011 maakte voor een installatie aan de Erasplaats in Tilburg waar hij woonde. Kijkend vanuit zijn atelier raam liet hij zich inspireren door een laken in de steeg, hangend vanaf vensterhoogte op de eerste verdieping. Voor elk van de acht aanliggende woningen heeft hij een laken ontworpen voorzien van symbolen, verwijzingen en citaten die een persoonlijk verhaal vertellen. Voor deze tentoonstelling maakt Korsmit een nieuwe opstelling waarin hij twee sheets combineert met zijn enigmatische pigmentschilderijen.

(T)HUIS

29.11 2014
11.01 2015

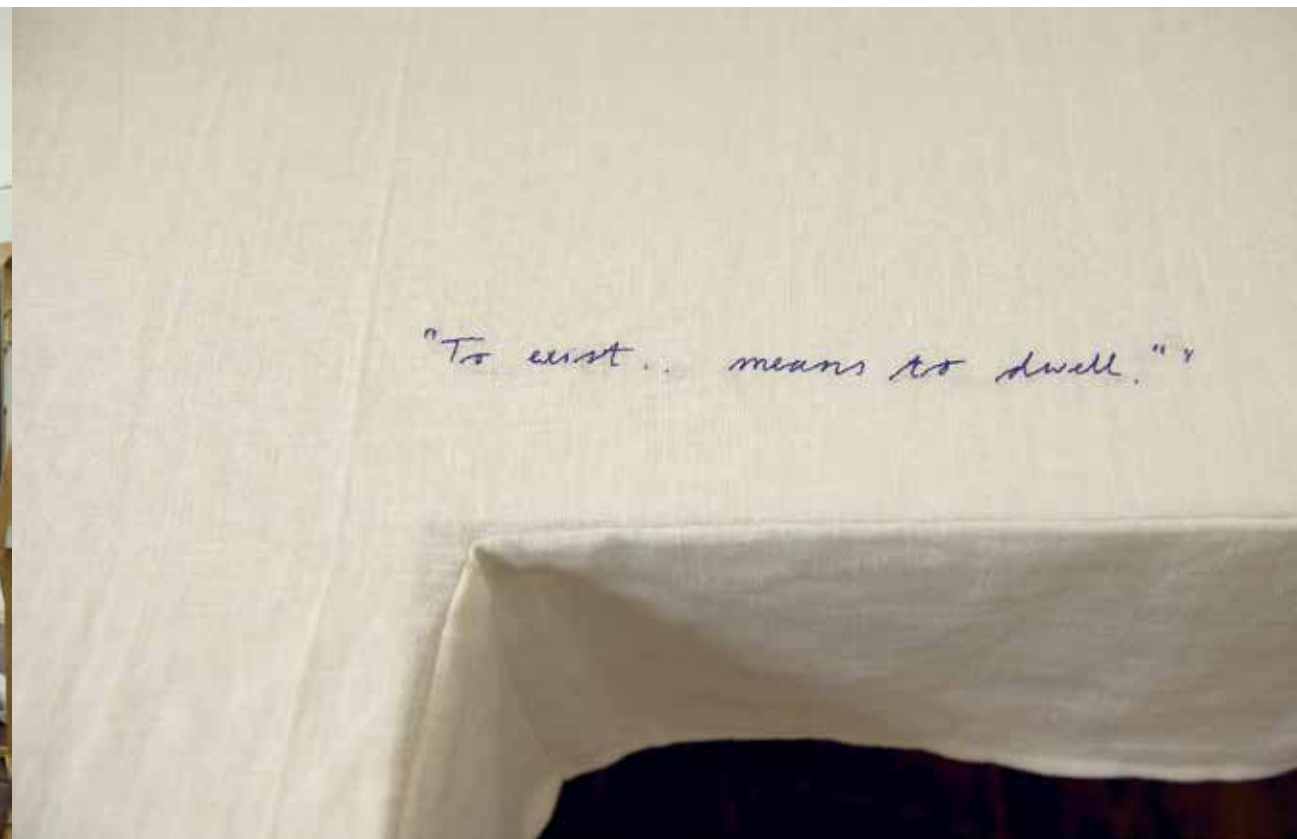
Nieuwsgierig naar hoe kunstenaars naar huizen kijken stelde Korrie Besems een tentoonstelling samen met kunstwerken die aan het begrip huis een andere of diepere betekenis geven dan alleen het huis als onderkomen. In (T)HUIS wordt het huis in relatie tot 'het ergens thuis zijn' op uiteenlopende wijze onderzocht en soms op theatrale wijze verbeeld als angstaanjagende omhulling, versteende hebzucht, zinnebeeld, handelswaar, metafoor, speelplek of als herinneringsdocument.

Tilburg was 29 jaar de woonplaats van Korrie Besems en tot 2008 had ze in het pand waarin PARK nu gehuisvest is haar atelier.

Desiree de Baar ^{NL}
Korrie Besems ^{NL}
Maurice Bogaert ^{NL}
Herman van den Boom ^{NL/BE}
Maurice van Es ^{NL}
Wouter Osterholt/Elke Uitentuis ^{NL}
Frank van der Salm ^{NL}

Desiree de Baar toont op de bovenverdieping een installatie met 5 tafels met linnen tafelkleden die geborduurd zijn met teksten en plattegronden. De tafels zijn gebaseerd op plattegronden van twee woningen in Rotterdam. De Baar zegt: 'Door het gebruik van teksten in de ruimte hoop ik dat er een wisselwerking ontstaat tussen het denken over en het beleven van de ruimte.'

Het verstedelijkende landschap in met name Nederland was jarenlang het voornaamste onderwerp in het werk van Korrie Besems. Ze zoekt daarbij steeds de balans op tussen exacte weergave en kritische blik. Ze toont hier foto's van een dichtgetimmerd nieuw huis in Ierland dat helemaal kant en klaar is. Het huis is echter nooit bewoond geweest en is in afwachting van economisch betere tijden. Het krantje GREY GHOSTS, speciaal gemaakt voor dit tentoonstellingsproject, toont kale interieurs van nooit afgebouwde huizen in Ierland. Huizen die na de crisis in 2008 op bouwlocaties zijn achtergelaten en sindsdien aan weer en wind zijn overgeleverd.

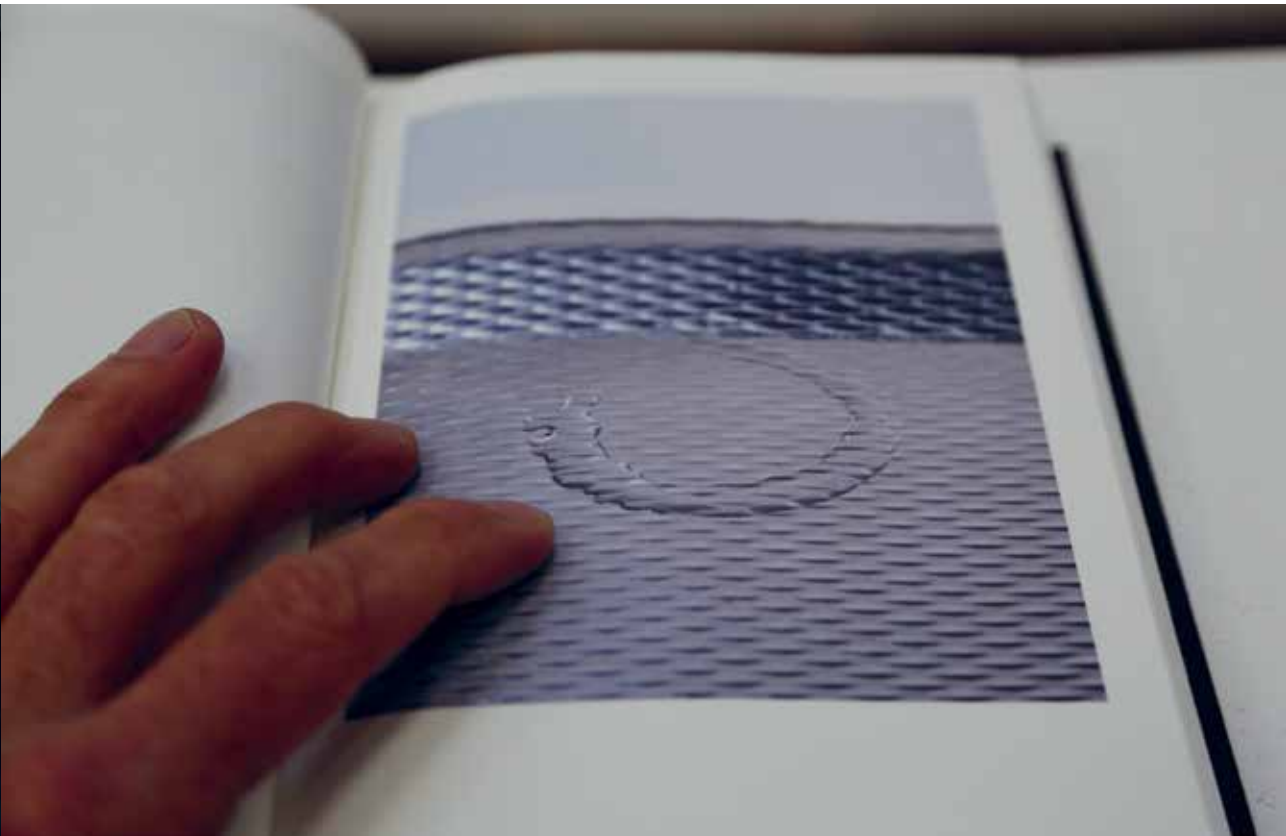
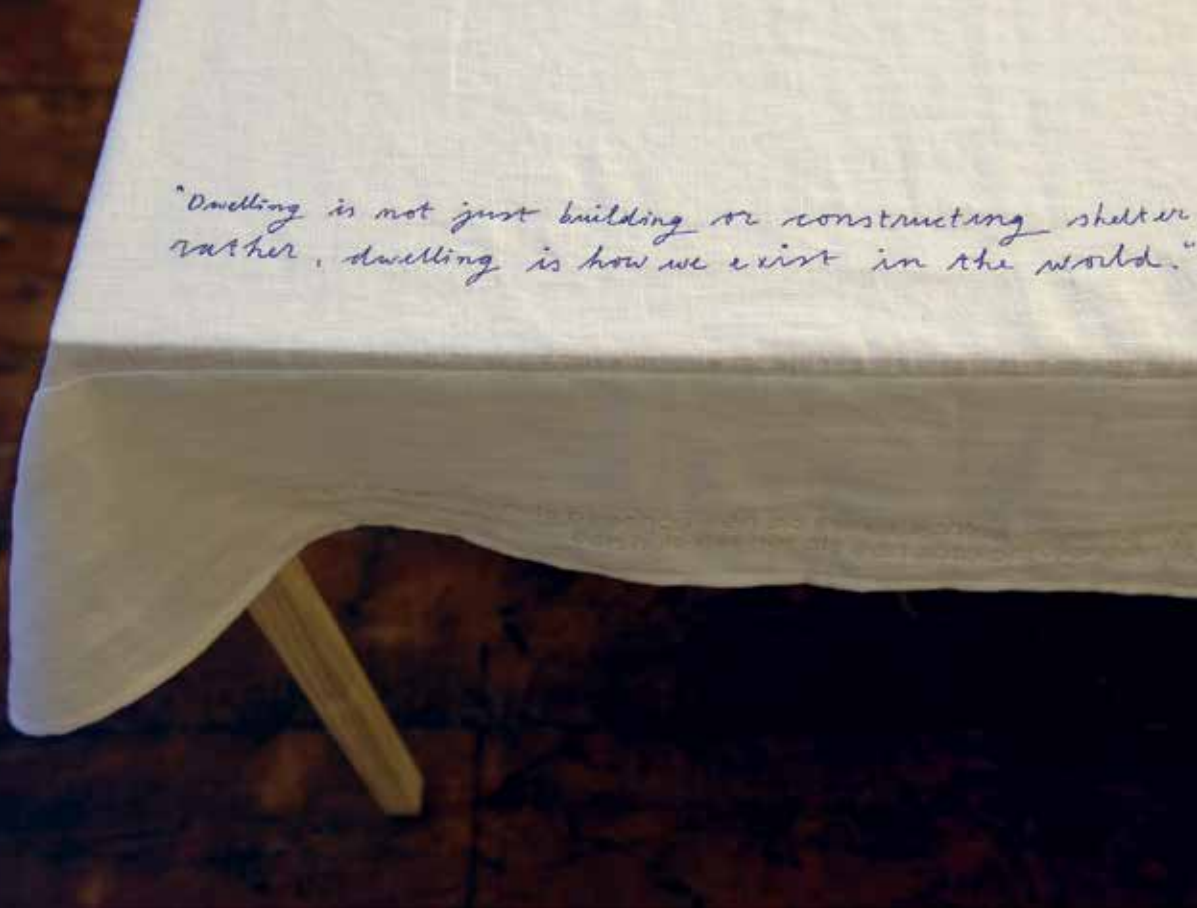
Van Herman van den Boom is een monumentale kleurenfoto te zien van een Belgische twee-onder-een-kapwoning waarvan één huis nog ontbreekt. Hij fotografeert al jaren deze twee-onder-een-kapwoningen aan de grenzen van Nederland. De huizen die aan elkaar vastzitten zijn qua bouwstijl vaak extreem verschillend. Ze worden hierdoor objecten waarin de eigen smaak en individualiteit van de huiseigenaren met elkaar in conflict raken.

Frank van der Salm toont The English House, een kleurenfoto op behangpapier. Dit huis, in een pretpark voor kinderen in Dubai, is ongeveer 50% kleiner dan een gewoon huis. Het stedelijk landschap, in de breedste zin van woord, is waar Frank van der Salm zich op focust. In de loop der jaren heeft hij een divers oeuvre ontwikkeld over de controle van het landschap, het gebrek aan ruimte, infrastructurele problemen en de druk op de ruimte en tijd in de hedendaagse samenleving.

Maurice Bogaert's The Apartment is een reconstructie van de belangrijkste locatie in Polanski's klassieker Repulsion (1965). In deze psychologische thriller delen de jonge Carole en haar zus een appartement in Londen. Als Carole's zus op vakantie gaat, raakt de labiele Carole het contact met de werkelijkheid kwijt. Ze sluit zich op in het appartement en valt ten prooi aan hallucinaties. Het appartement speelt hierin een centrale rol en is te zien als een van de belangrijkste karakters in de film. Bogaert heeft het appartement nagebouwd als een filmset waarin je een remake van de film zou kunnen maken, en dan wel zo dat de film in één enkel shot geschoten zou kunnen worden.

Maurice van Es heeft in opdracht van Korrie Besems een nieuw boek gemaakt in zijn boekenreeks Rooms of Now. Het boek laat details zien van het interieur van het appartement van Korrie Besems in Amsterdam Oost. Het boek is te 'lezen' als een herinneringsdocument van het interieur en indirect ook van het leven van de bewoonster. Van Es heeft oog voor zelfs de kleinste triviale details zoals minuscule beschadigingen,

De tentoonstelling Maria Hemels Blauw is samengesteld door Marc Mulders in samenwerking met PARK en de stichting Gilde van Onze Lieve Vrouw ter Nood. De aanleiding is het 50-jarig bestaan van de kapel OLV ter Nood in Tilburg.

In dat verband organiseert de stichting meerdere activiteiten. In het Duvelhok worden de geschiedenis en moderne traditie van de Maria-verering in Tilburg belicht onder de titel 'Maria op handen gedragen'.

MARIA HEMELS BLAUW

04.10 2014
16.11 2014

Atelier Artenzo NL
Niels Broszat DE/NL
Pavèl van Houten NL
Claudy Jongstra NL
Jorn van Leeuwen NL
Marc Mulders NL
Olphaert den Otter NL
Josine Timmer NL
Reinoud van Vught NL

Atelier Artzeno

Niels Broszat

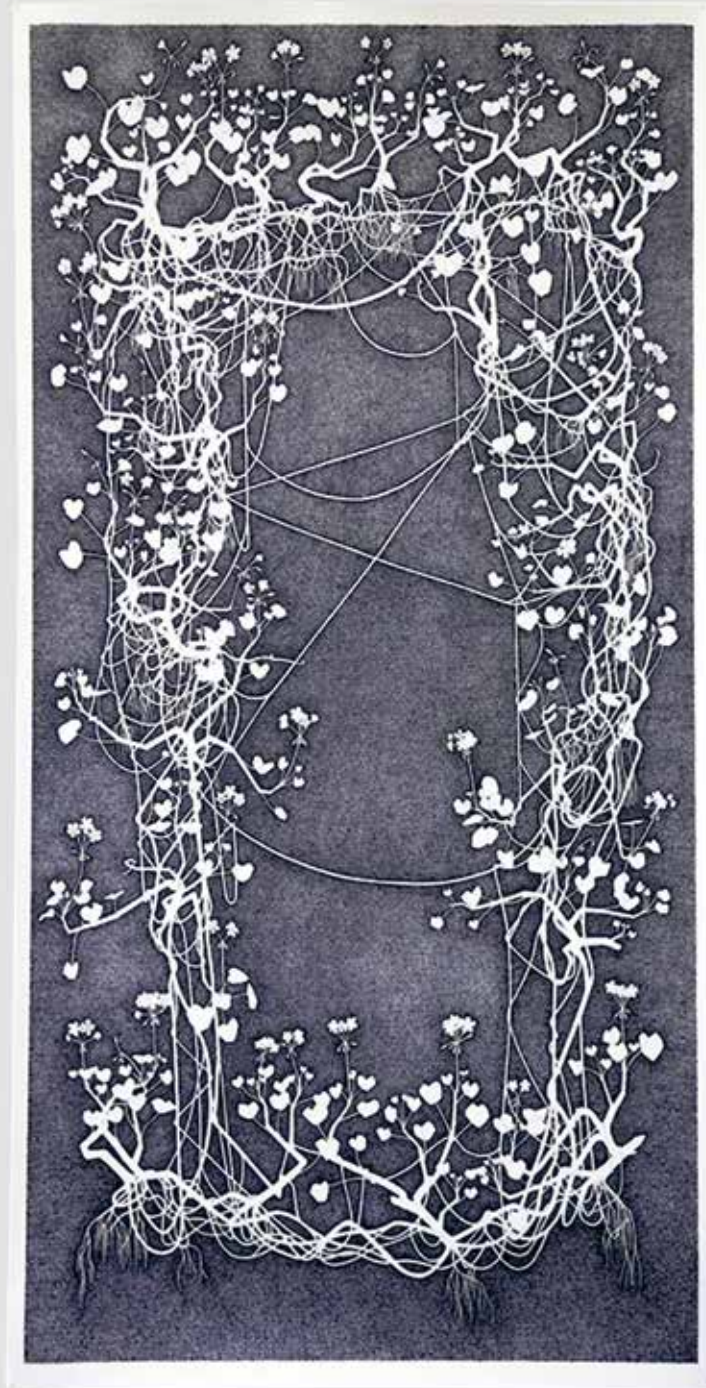
Marie is voor mij de terug hebben het grote
overstapende en het kleine minuscule. Het
is de kleine wereld in voor deze prachtige voor
Montevideo, in de Spaanse kerk, waar Marie
verbleef in het jaar 1963. De de prachtige plek
van haar vertoefing herinnerde ik mij van
de grond en hield van de muziek, die ik nu
werken in de bijdragen die nu niet is open.
V. K. 1000 en de rest van de maanden.

Pavèl van Houten

Claudy Jongstra

Jorn van Leeuwen

Marc Mulders

Gastcurator Marc Mulders:

Voor MARIA HEMELS BLAUW heb ik zeven kunstenaars en Atelier Arzenzo uitgenodigd om de expositiezaal, die oogt als een kapelruimte, te bekleden met verschillende kunstwerken die a.h.w. een 'gesamtkunstwerk' vormen rondom de herinnering aan en de verering van Maria. Voor sommigen is het louter een herinnering, voor anderen nog steeds een verering, beide condities komen in beeld in deze expositie. Want wie herinnert zich niet het hemelsblauw van de mantel van Maria in alle prachtige schilderijen in de Renaissance en de Barok. Wie heeft niet 'rondgedwaald' in de ruimten waar Maria zich bevindt in deze schilderijen; de stal, het prieel, de binnentuin en het uitspansel. En wat een bijzondere decorstukken zijn er niet rondom Maria geschilderd, zoals het baldakijn, de rozenhaag; een stralenkrans, alles om Maria te duiden, te beschermen, te eren. Een aantal werken in deze expositie herinneren dan ook in hun monumentaal karakter maar tegelijkertijd verfijnde detaillering, aan dit decorum ter ere van Maria.

Als een groots baldakijn hangen daar de tapisserieën van Claudy Jongstra en Reinoud van Vught, die door hun schilderachtige omgang met draad en vilt en hun blauwzilveren toets een taal spreken van aantrekbaarheid en omhelzing. De monumentale tekeningen van Josine Timmer en Jorn van Leeuwen lijken wel een echo van een verfijnd dooraderd marmer, of van een fijnmazige rozenhaag. Het getuigt ook van 'monnikenwerk', om met het kleine, het nietige, een stip, een korte streep, zo zorgzaam te bouwen aan zulk een groot krachtenveld, ja 'aura', op papier.

Een ander decorum is mijn 'Roosvenster in Hemels blauw' wat spiegelt aan de muur als een blauw Hemelgewelf. (Blauw tekent Maria als Koningin van de Hemel. Zij draagt dan een blauwe mantel en dit beeld is ontsproten uit de Apokalyps (12:1) 'Een vrouw met de zon bekleed, met de maan onder haar voeten en een krans van 12 sterren op haar hoofd') En temidden van deze monumentale werken is een kleed 'losgezongen' van de rest, weg van de beschutting van de muur, kwetsbaar in het midden van de zaal, lijkt het oversized kazuifel van Niels Broszat, prachtig betekend en gedecoreerd, een poging tot herstel van de intrinsieke en liturgische waarde die wij voorheen toedichten aan allerlei versieringen t.b.v. de Liturgie.

Verder zijn er werken in de expositie die of de aanwezigheid of afwezigheid van Maria in het hier en nu in kaart brengen. Voor de schilders van Atelier Arzenzo maakte ik in de loop der jaren meerdere stillevens, waaronder enkele met bloemen rondom gipsen Mariabeelden. Hier raakt de volksdevotie de vrije kunsten; de schilders van Arzenzo hebben ontroerende Maria-taferelen geschilderd. Niels Broszat creëert nieuwe, mystiek geladen, rijmwerken. Gebruikmakend van de traditionele katholieke beeldtaal lijken er 'seances' opgetekend in potlood en verf. De afwezigheid van Maria is voelbaar in de twee schilderijen van Olphaert den Otter. Haar beeltenis is niet als 'actrice' in het stuk aanwezig, maar het toneel is wel om haar heen gebouwd door de schilder. Pavèl van Houten herschepet een ritueel rondom Maria, laat haar voorgaan in een présence, ja een performance waarin wij de toeschouwer, worden uitgenodigd Maria aan te raken. En zo is dit werk de slotzin van deze expositie, en tegelijkertijd de openingsregel van het gedicht wat religie vermag te zijn, een vrijplaats voor ontmoeting met de ander en een oefening in de onbaatzuchtige naastenliefde.

Marc Mulders

Olphaert den Otter

Josine Timmer

Reinoud van Vught

IMAGING AGENT

31.05 2014
06.07 2014

Willem Besselink NL
Julia Bünnagel DE
Arjan Janssen NL
Guido Nieuwendijk NL
Maik Teriete DE
Marije Vermeulen NL
Cecilia Vissers NL

Imaging Agent is samengesteld door PIT (Project Initiative Tilburg), een zwerend kunstinitiatief dat zich toelegt op het 'non-objective' oftewel abstracte genre. Het stelt (inter) nationale kunstenaars in de gelegenheid om werk op locatie, zogenaamd site-specific werk te maken. Zo ook dit keer in de ruimte van PARK.

De titel Imaging Agent verwijst letterlijk naar het begrip beeldelement. In dit geval een denkbeeldige horizontale lijn op 155 cm boven de grond. Deze lijn is zowel uitgangspunt als verbindend element van het werk dat zeven genodigde kunstenaars speciaal voor de ruimte van PARK vervaardigden.

Marije Vermeulen

Willem Besselink (1980) observeert en registreert. Hij is gefascineerd door de structuren en systematieken achter de ogenschijnlijk chaotische tafereelen die dagelijks om ons heen te zien zijn. Steeds dagen zijn werken de beschouwer uit om achter schijnbare chaos de structuren te herkennen. Uitgangspunt van het werk in deze tentoonstelling is een kubus van 155 x 155 x 155 cm met een middelpunt op 155 cm hoogte. Op talloze manieren varieert hij met deze maatvoering door getallen te vaergröten en verkleinen.

Het werk van Arjan Janssen (1965) lijkt strak en mathematisch. Het heeft een minimale vorm en is sober van opbouw. Zowel zijn schilderijen, tekeningen als installaties dragen zuivere vormelijkheid in zich. Het zijn resultaten van zeer grondig overwogen technische beslissingen en ze bezitten tegelijkertijd ondoorgroendelijkheid.

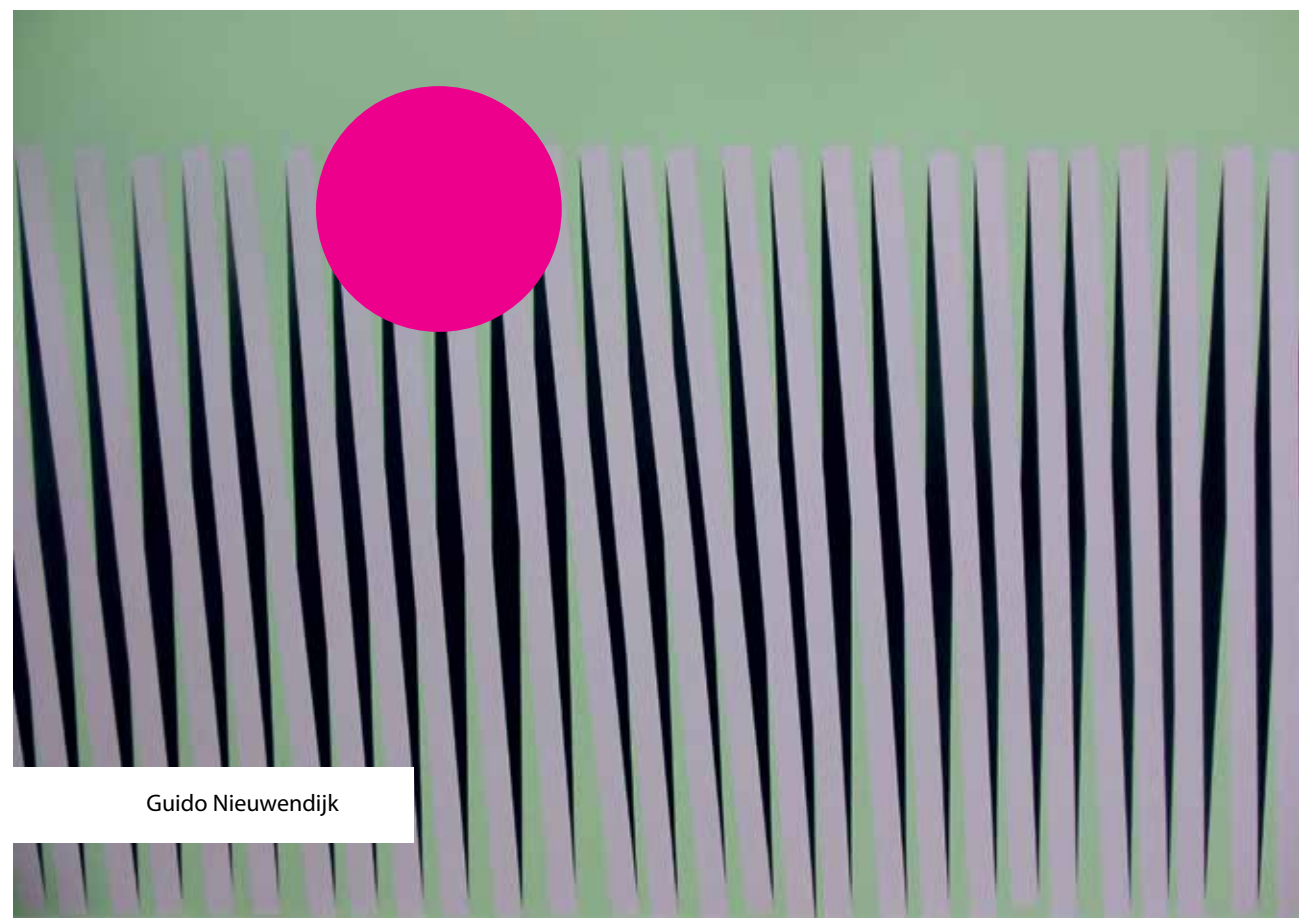
Marije Vermeulen (1976) maakt schilderijen en muurwerken waarin kleur, energie en helderheid belangrijke aspecten zijn. De strak uitgevoerde vlakverdelingen, vormen en kleurencombinaties vinden hun oorsprong in de werkelijkheid, maar zijn ontwikkeld in een uitvoerig schetsproces. Veelgebruikte handelingen daarin zijn halveren, kantelen, herhalen en verplaatsen. In een muurwerk spelen de architectonische elementen die in de ruimte aanwezig zijn een rol.

In de installatie Reframing van Maik Teriete (1975) is de vorm afhankelijk van de beweging van de lucht in de ruimte, veroorzaakt door bezoekers, door open ramen of de afwisseling van koude en warme lucht. De titel Reframing verwijst naar een term uit de psychologie. Het verwoordt een proces van heroverweging en re-evaluatie. De installatie refereert hieraan. De onstane patronen en perspectieven verschijnen en verdwijnen voor de kijker. Ze zijn er maar even en zijn niet vast te houden, even toevallig als wolken aan de hemel.

Cecilia Vissers' (1964) muursculpturen zijn volledig autonome objecten, introvert, mooi en onbruikbaar. Ze lijken nooit hun ontstaansproces en oorsprong te verraden. Ondanks de zuiverheid en visuele spanning is niet duidelijk of er insnijdingen zijn gedaan (van buitenaf), of het materiaal zichzelf heeft gevormd (van binnenuit).

De werken van Julia Bünnagel (1977) hebben een koele uitstraling, in haar beeldtaal maakt ze gebruik van gereduceerde geometrische basisvormen. The Space in Between is gebaseerd op het gedachtengoed van Friedrich Kiesler, en specifiek op zijn in 1920 ontwikkelde 'Raumstadt' waarin schilderkunst, beeldhouwkunst en architectuur onlosmakelijk met elkaar verbonden worden. De fragiele installatie van Bünnagel spreidt zich uit over de ruimte, eromheenlopend veranderen perspectieven. De glanzende lak reflecteert zowel de ruimte als de groene lijnen zonder onderbreking. Een denkbeeldige ruimte wordt gecreëerd.

Guido Nieuwendijk (1967) maakt werk van uitersten: waar zijn muurschilderingen grootseheid uitstralen, zijn de schilderijen op paneel juist in zichzelf gekeerd. Zijn handtekening is echter onmiskenbaar: met zijn heldere kleurgebruik, geometrische vormen en een doordachte opbouw zoekt hij de grenzen van het minimale op. De titels van de werken verwijzen naar triviale verstoringen, herhalingen en rangschikkingen.

Guido Nieuwendijk

Willem Besselink

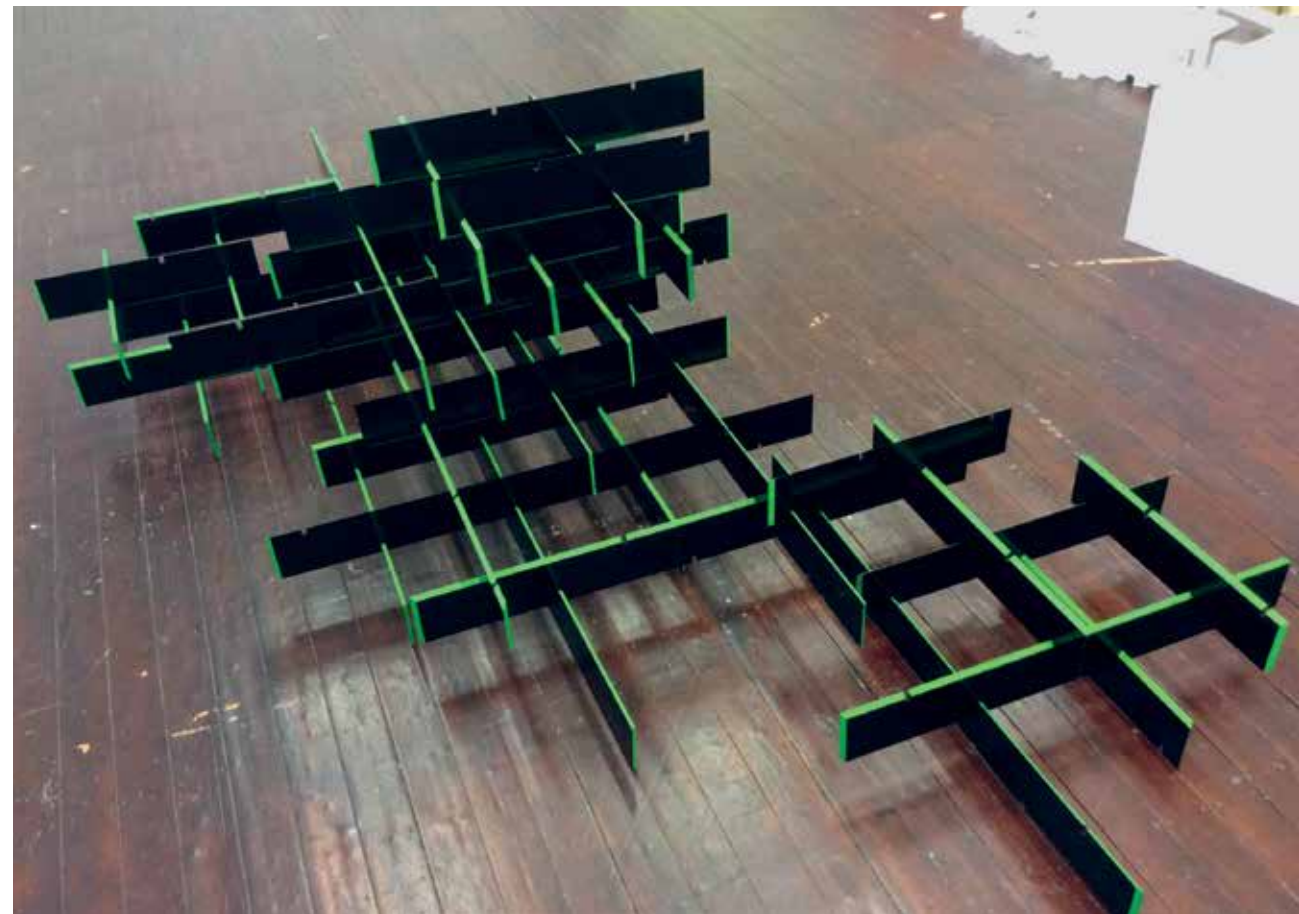

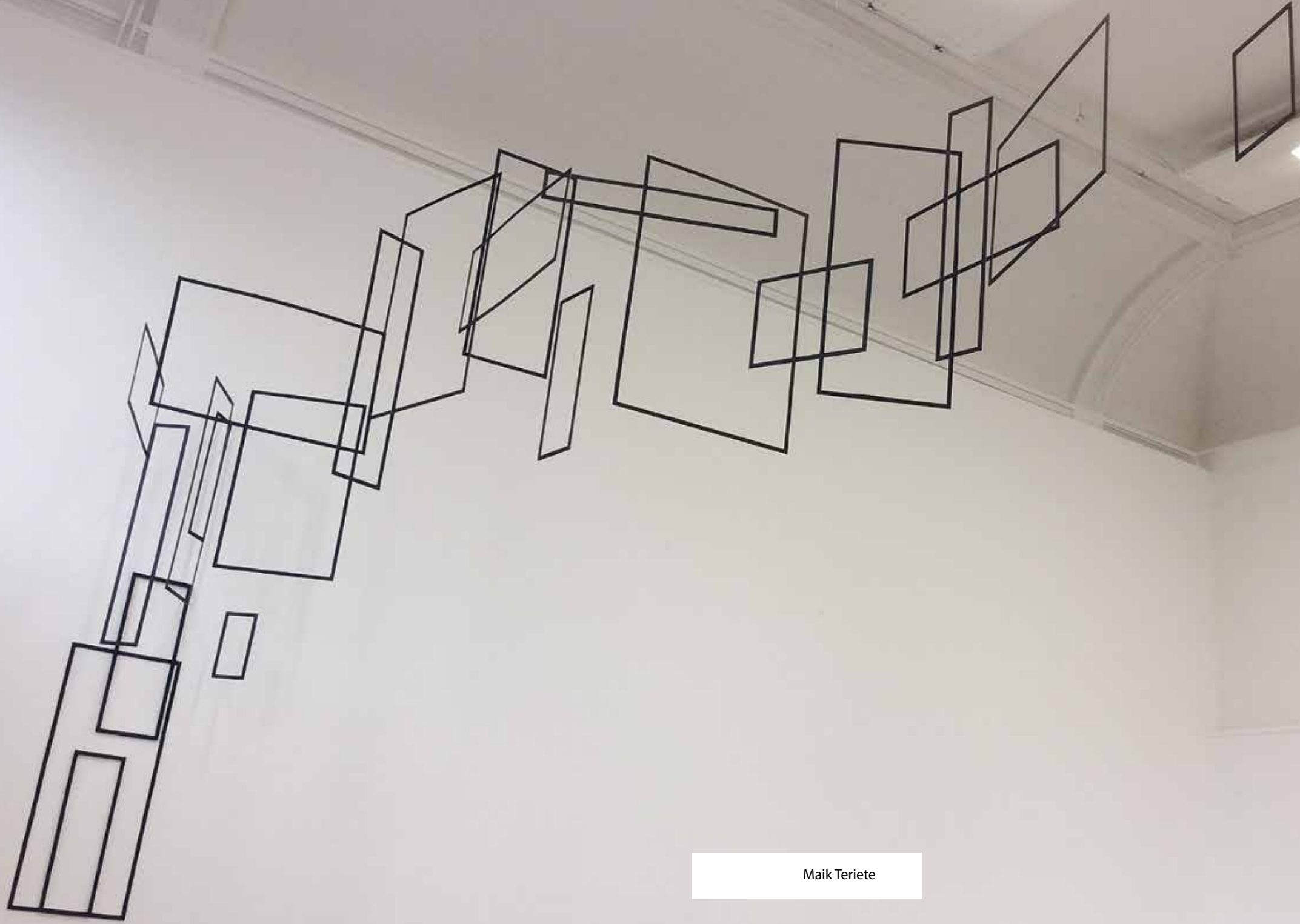

Cecilia Vissers

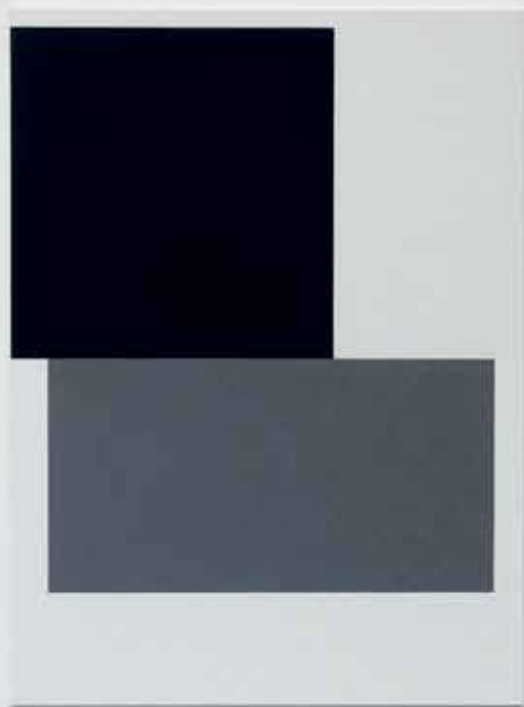

Julia Bünnagel

Maik Teriete

Arjan Janssen

NOTHING BUT GOOD LIVE

Bettie van Haaster NL
Giotto 1290-1295
René Korten NL
Fra Angelico 1440-1441
Lisa Couwenbergh NL
Hugo van der Goes 1475
Arno Kramer NL
Michelangelo 1534-1536
Anthony Cudahy US
Pieter Bruegel 1562
Erin Lawlor UK
Titian 1570-1576
Reinoud van Vught NL
Hercules Segers 1615-1630
Henk Duijn NL/BE
Michael Sweerts 1646-1649
Johan De Wilde BE
Johannes Vermeer 1668
Olphaert den Otter NL
Joseph Wright of Derby 1768
Pere Llobera ES/NL
Francisco Goya 1791-1792
Katinka Lampe NL
Paul Delaroche 1833
Jan van de Pavert NL
Eugene Delacroix 1834
Robert Zandvliet NL
Zhou Tang 1850
Gideon Rubin NL
Eduard Manet 1863
Hernan Ardila Delgado ES
Camille Corot 1864

Janaina Tschäpe DE/US/BR
Edwin Abbot 1884
Willem Sanders NL/IT
Robert Zünd 1886-1887
Claudia Kölgen NL
August Strindberg 1894
Stefan Peters NL
Isaac Levitan 1895
Bart Slangen BE
Léon Spilliaert 1907
Aart Houtman NL
Henri Matisse 1911
Aquil Copier NL
Kazimir Malevich 1912
Alain Biltreyst BE
Bart van der Leck 1917
Katrien De Blauwer BE
Sergey Eisenstein 1925
Elka Oudenampsen NL
Piet Mondriaan 1930
Attila Szűcs HU
Istvan Farkas 1931
Simon Schrikker NL
Herman Kruidier 1934
Paul den Hollander NL
René Magritte 1938
Michael de Kok NL
Giorgio Morandi 1943
Koen van den Broek BE
Clyfford Still 1950
Sarah Verbeek NL
Forrest Bess 1952

T.J. Donovan US
Richard Hamilton 1956
Hans de Bruijn NL
Mark Rothko 1958
Matthew Fisher US
David Park 1958
Toon Verhoef NL
Clorindo Testa 1962
Mil Ceulemans BE
R.B. Kitaj 1962
Linda Arts NL
Agnes Martin 1963
Martijn Schuppers NL
Ad Reinhardt 1963
Toon Teeken NL
Marcel Broodthaers 1965
Yifat Gat IL/FR
Moshe Kupferman 1973
John Van Oers BE
Gordon Matta-Clark 1974
Marc Mulders NL
Helen Frankenthaler 1975
Carlos Cabellero CE/BE
Andrei Tarkovsky 1975
Cecilia Vissers NL
Walter de Maria 1979
Seet van Hout NL
Sigmar Polke 1983
Thomas Bogaert BE
JCJ Vanderheyden 2004

In deze tentoonstelling Nothing But Good Live laten 47 kunstenaars uit binnen- en buitenland zien dat ze in een traditie staan. Deelnemende kunstenaars van over heel de wereld verbinden zich met één inspirerende, niet meer in leven zijnde voorganger waardoor bloedlijnen worden blootgelegd door heel de kunstgeschiedenis. De deelnemers beseffen dat ze deel uitmaken van het voortdurend bewegende organisme van de kunst.

De tentoonstelling is gebaseerd op het blog Nothing But Good, een initiatief van Michael de Kok, René Korten en Reinoud van Vught. Op het blog, dat bestaat sinds begin 2013, leveren uitgenodigde kunstenaars een bijdrage waarin ze zich verbinden met een kunstenaar die niet meer in leven is, maar die een essentiële invloed heeft gehad op hun kunstenaarschap. Over de doden niets dan goeds (Nothing but good should be said of the dead), vandaar de titel van het blog.

Van elke kunstenaar die een bijdrage heeft geleverd aan het blog tot maart 2014 wordt één werk getoond in deze tentoonstelling. Van verschillende deelnemende kunstenaars is niet eerder werk te zien geweest in Nederland. Het werk van de gekozen voorganger is te zien als een reproductie in een tijdlijn op de lange tafel in de expositieruimte.

De opening op zaterdag 22 maart om 17.00 uur wordt verricht door Het Retorisch Kwartet, bestaande uit Bernadette van Leeuwen (mezzo-sopraan), Olphaert den Otter (counter-tenor en deelnemende kunstenaar), Henk van Niekerk (tenor) en Peter Hilton (bariton).

22.03 2014
11.05 2014

Strindberg 1894
Kölgen

August Strindberg, Wunderland, 1894, oil on canvas, Nationalmuseum, Stockholm SE

Stefan Peters, Looking at me, 2014, C print, 19.5 x 30 cm

... painting Wunderland of August Strindberg I looking at this scene of landscapes, my eyes were recognizable forms, or find some orientation. But tried to flow, restless and moving – there was of on to, in the center the white landscape opens leads into deep fog. I was touched and fascinated.

Isaac Levitan 1895
Stefan Peters

Isaac Levitan, Fog over water, 1895, oil on canvas, 45.4 x 61 cm, Regional Art Museum, Yuzhka RU

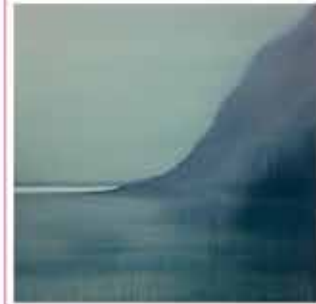
Stefan Peters (DE), Mlýnský náhon, Czech Republic, 2015, acrylic on canvas, 100 cm diameter

Isaac Levitan sometimes manages to create different realities in one image. Combining different brushstrokes and using certain colours makes the paint itself become a subject.

Léon Spilliaert 1907
Bart Slangen

Léon Spilliaert, Dike and Beach, 1907, Indian ink, wash and colored pencil on paper, 45.4 x 63.9 cm

Bart Slangen (DE), Diamond Beach, 2013, oil on canvas, 80 x 80 cm

I've been a great admirer of the dark, melancholic work of Léon Spilliaert (1861-1946) since a very long time. The selected work Dike and Beach is a drawing on paper, ink washed. In addition, a fairly recent work by myself Diamond Beach, oil on canvas. Always the same, always different. Bart Slangen, 2013

Henri Matisse 1911
Aart Houtman

Henri Matisse, The Pink Studio, 1911, oil on canvas, 161 x 221 cm, Pushkin Museum of Fine Art, Moscow RU

Aart Houtman (NL), Atelier schilderij (Mijn atelier op de academie & in 2014), 2014, acrylic and oil on linen, 280,5 x 200 cm

At the age of 14, I understood that a painting above all is a world of paint on canvas. This became clear to me after seeing the works of Matisse. Now, over 40 years later, the same Matisse plays such an important role again. My Atelier schilderij (Studio Painting) is composed of completed and unfinished paintings, old and new work, and work that I will make in 2014. Yet such a painting existed 100 years ago: The Pink Studio from 1911. Aart Houtman

Kazimir Malevich 1912
Aquil Copier

Kazimir Malevich, The Woodcutter, 1912, oil on canvas, 84 x 71.5 cm, Stedelijk Museum, Amsterdam NL

Aquil Copier (NL), No Title, 2013, oil and spraypaint on canvas, 80 x 60 cm

My tribute goes to the Russian painter Kazimir Malevich (Kiev, 23 February 1878 – Leningrad, 25 mei 1928). Malevich was a painter, art theorist and pioneer in geometric abstract art and one of the prominent members of the Russian avant-garde. For me he was a painter that went through different periods of image making and he was not afraid of changing his painting methods and style. His work is not meant to be a nice picture only but there is a world of theory and ideology behind and I feel related to him in both ways. In Facebook terms I would say: I LIKE! Aquil Copier

Bart van der Leek 1917
Alain Biltreyest

Bart van der Leek, Composition N°7, 1917, oil on canvas, Gemeentemuseum Den Haag NL, long-term loan, private collection

Alain Biltreyest (BE), Untitled, 2012, acrylic on plywood, 16,5 x 23 cm

Sergey Eisenstein 1925
Katrien De Blauwer

Sergey Eisenstein, film Battleship Potemkin, The Odessa Steps Sequence, 1925

Katrien De Blauwer (BE), Schermaucht 161, 2002, found materials, 11 x 16 cm

Piet Mondriaan 1930
Elka Oudenampsen

Piet Mondriaan, Composition with red, 1930, oil on canvas, 52 x 52 cm

Elka Oudenampsen (NL), Personage dit oucht, Tijdschrift loeft, 2013, oil on canvas, 120 x 93 cm

There are many examples of Egyptian art, Greek and paintings from the Renaissance period that I like to see. And there are several artists from our art history that I like to see, such as Mondriaan. I admire the way he formed his environment by his beliefs. By connecting his theories with the fragmented reality around him, he created his own visual language. He was a builder. Mondriaan transforms his individual experience to universal principles. As his development of displaying the physical world in abstraction, continues to inspire me. I construct lines and color combinations on a flat order to express general beauty with the utmost clarity. Nature is that which I feel inspires me, puts me in an emotional state so that an urge comes to make something, but I want to come as close as possible to the truth and abstract everything from that, on the foundation (still just an external foundation) to believe it is possible that, through horizontal and vertical lines, constructed with awareness, but not with calculation, high intuition, and brought to harmony and rhythmic forms of beauty, supplemented if necessary by other lines or curves, can become a work of art, as strong as it is simple. Van Doesburg at Tate Modern by Jackie Wulfsberg, published 2016/6/2 from a letter he wrote to HUIJIBREKERS, 1914.

Bettie van Haaster

Lisa Couwenbergh

René Korten

Arno Kramer

Anthony Cudahy

Erin Lawlor

Reinoud van Vught

Henk Duijn

Johan De Wilde

Olphaert den Otter

Pere Llobera

Katinka Lampe

Jan van de Pavert

Robert Zandvliet

Gideon Rubin

Hernan Ardila Delgado

Janaina Tschäpe

Claudia Kölgen

Willem Sanders

Stefan Peters

Bart Slangen

Aquil Copier

Aart Houtman

Alain Biltreyst

Katrien De Blauwer

Attila Szűcs

Elka Oudenampsen

Simon Schrikker

Paul den Hollander

Koen van den Broek

Michael de Kok

Sarah Verbeek

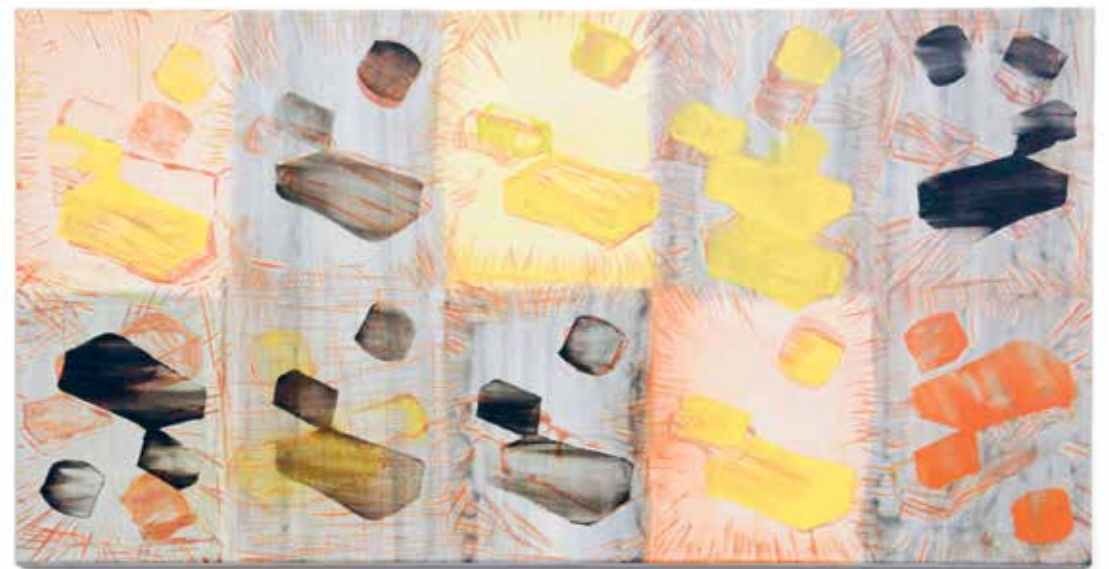
T.J. Donovan

Hans de Bruijn

Matthew Fisher

Toon Verhoef

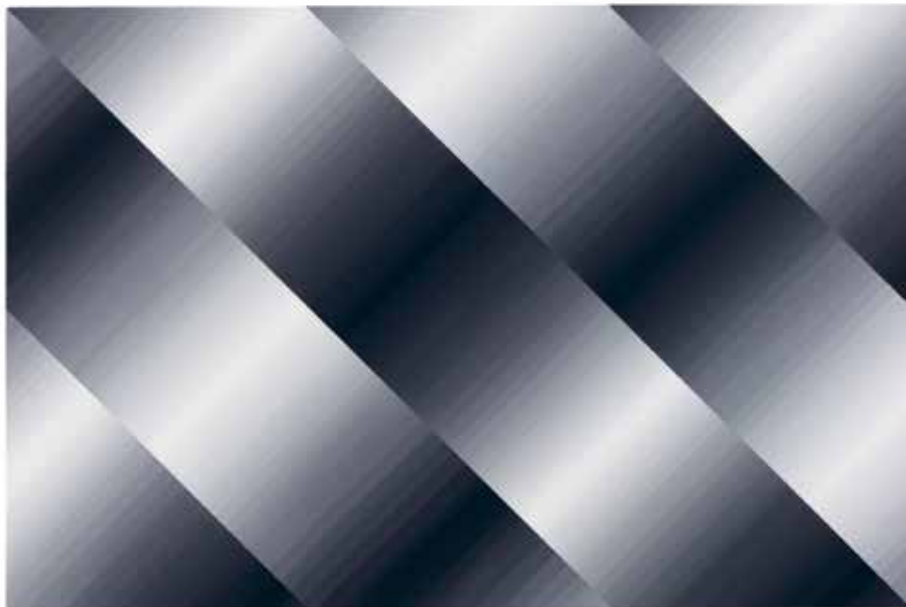
Mil Ceulemans

Martijn Schuppers

Linda Arts

Toon Teeken

Yifat Gat

John Van Oers

John Van Oers

Marc Mulders

Carlos Cabellero

Seet van Hout

Cecilia Vissers

Thomas Bogaert

Becoming / Unbecoming is een duotentoonstelling met recente tekeningen van Anita Groener en Simon Benson. Centraal staan twee installatie-achtige werken: van Anita een Fibonacci-cirkel opgebouwd uit naaldfiguurtjes op de wand en van Simon een wolkvorm van tekeningen uit zijn serie Die Verwandlung.

De titel van de tentoonstelling geeft de context van het werk aan dat is samengebracht in een dialoog; beide kunstenaars wonen in een ander land, Simon als Engelsman in Nederland en Anita als Nederlandse in Ierland, en verwijst naar het voortdurende wordingsproces van zowel de kunstenaars als hun werk.

Beide kunstenaars werken door en met herinneringen in hun werk, en stellen vragen over identiteit, over domicilie en cultuur, over alledaagse verschijnselen, dat wat denkbeelden verbeelden. Voor allebei is tekenen een doorlopende activiteit, een overweging en manifestatie van deze vragen.

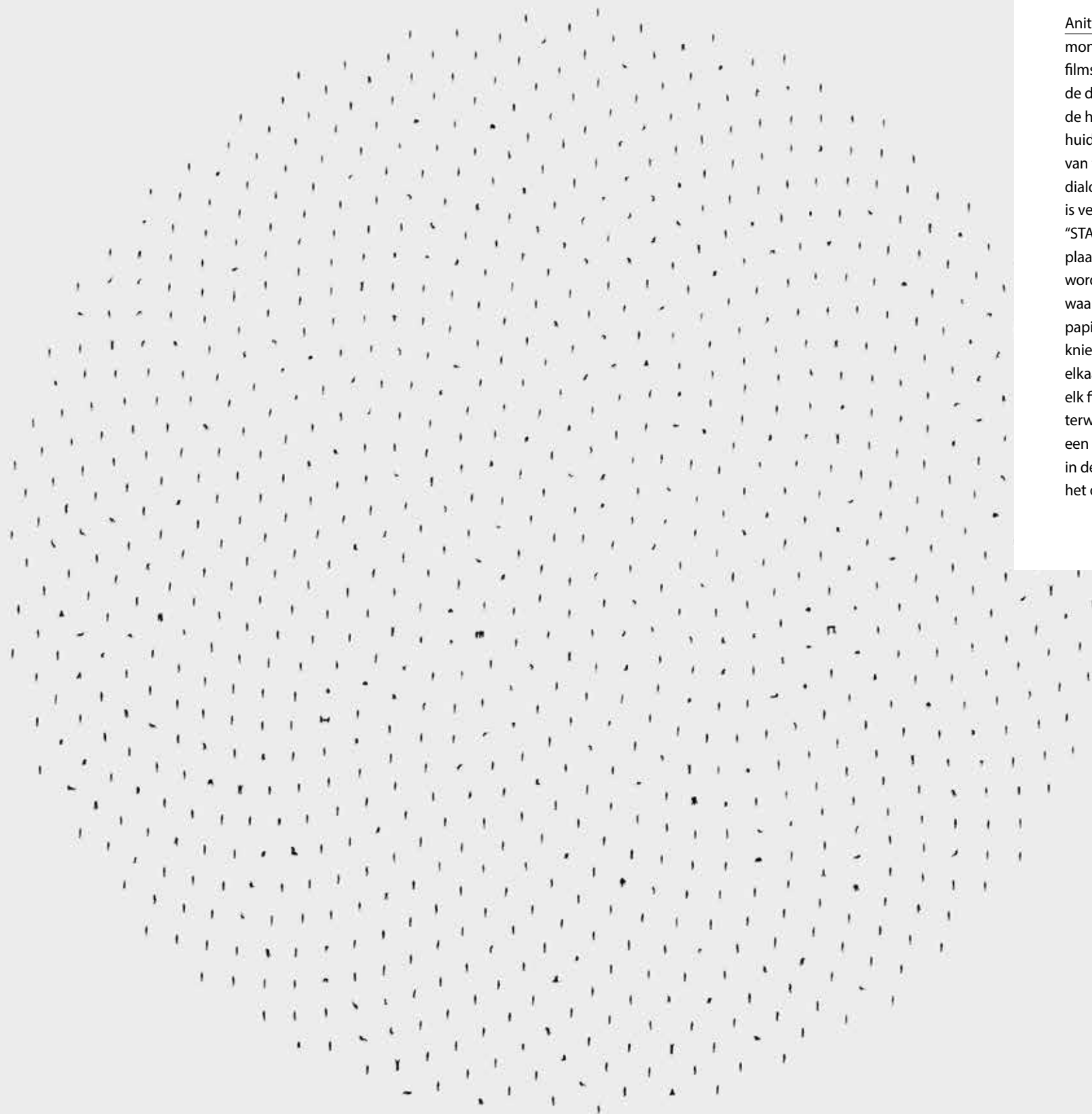

BECOMING/UNBECOMING

01.02 2014
16.03 2014

Simon Benson UK/NL

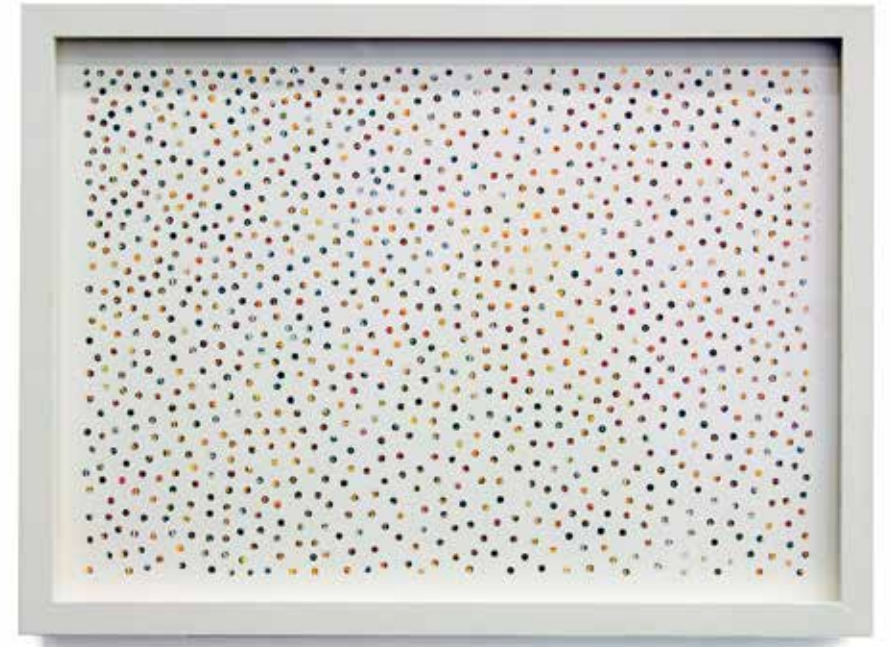
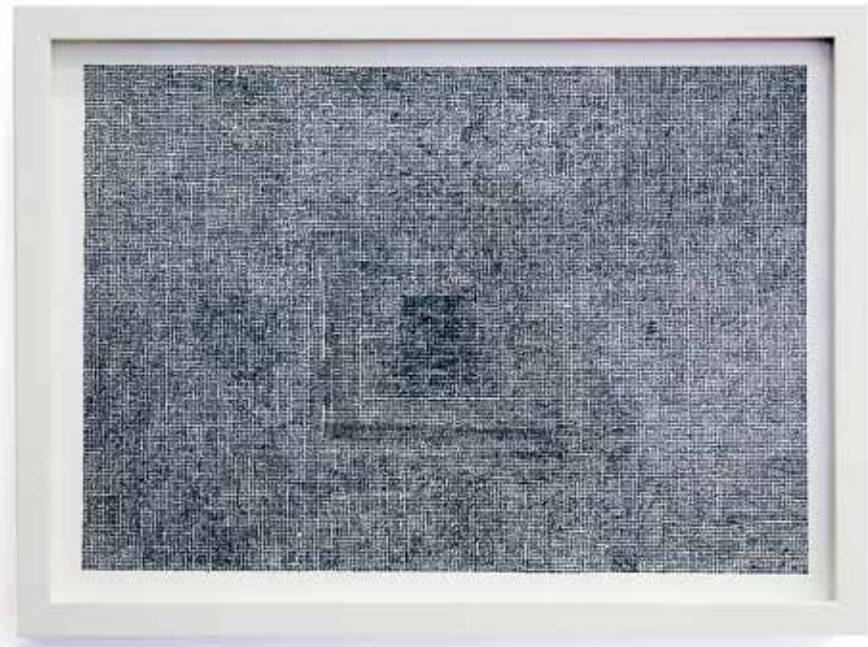
Anita Groener NL/IE

Anita Groener maakt schilderijen, tekeningen, monumentale site-specifieke muurtekeningen, films en animaties. In haar werk onderzoekt ze de dialectiek van 'thuis' en 'verplaatsing' binnen de hedendaagse geopolitieke realiteit. In haar huidige werk onderzoekt ze het complex idee van trauma en verlies dat de kern van deze dialoog vormt. Het werk dat ze in Park toont is verwant aan de driedimensionale tekening "STATE" die ze vorig op drie verschillende plaatsen gepresenteerd heeft. Onze wereld wordt als een cirkelvormig strijdtoneel getoond waarin vrijwel ontelbare minuscule, uit zwart papier gesneden figuurtjes lopen, staan, vallen, knielen, liggen, maar ook samenwerken en elkaar ondersteunen. Van nabij bekeken kan elk figuurtje als individu worden beschouwd terwijl het geheel van een afstand gezien op een abstracte massa lijkt. Elk individu verdwijnt in de menigte en is tevens onontbeerlijk voor het ontstaan van die menigte.

Anita Groener

DER
TRALM

Simon Benson's werk bestrijkt een groot gebied, van installaties, waarin soms ruimtelijke werken met tekeningen worden gecombineerd of die alleen bestaan uit tekst, tot presentaties van alleen zijn tekeningen. Hij is niet alleen een tekenaar van onderwerpen als architectuur, natuur, de mens in veel hoedanigheden, portretten, enzovoort, hij ziet ook kans om deze onderwerpen op bijzondere wijze met tekst te verbinden.

In "Die Verwandlung" van Franz Kafka ontwaakt de jonge Gregor Samsa na een nacht vol onrustige dromen en merkt dat hij op onverklaarbare wijze is veranderd in een groot insect. Simon Benson gebruikt voor de serie tekeningen die hij laat zien in Park de kever als symbool voor transformatie. Elk blad bestaat uit een van zijn eigen tekeningen van twintig jaar of langer geleden, waarin hij ofwel een kever, een keverlarf of een tekst met betrekking tot Kafka's verhaal heeft opgenomen. Alleen het toegevoegde element is recent, de originele tekening is ongewijzigd. Elke getransformeerde tekening wordt nu een nieuw werk dat verwijst naar het verstrijken van de tijd en meer dan twintig jaar van zijn leven overbrugt.

Simon Benson

SELF-TITLED SPACE

30.11 2013
19.01 2014

Thomas Bakker NL
Jan van den Dobbelsteen NL
Andreas Greiner & Armin Keplinger DE
Nan Groot Antink NL
Simon Kentgens NL
John Knuth US
James Krone US/DE
Antonia Low UK/DE
Flavio de Marco IT/DE
Alexander Skorobogatov RU/DE
Colin Snapp US
Evi Vingerling NL
Jonas Wijtenburg NL

Park nodigt de New Yorkse curator Colin Huerter uit om na atelierbezoeken bij door Park voorgestelde kunstenaars in en rond Tilburg een tentoonstelling samen te stellen. Hij combineert ze met een aantal 'eigen' kunstenaars en stelt zo Self-Titled Space samen.

Voor de ingang van Park bevindt zich het Wilhelminapark, een perfect voorbeeld van hoe kleine stukjes natuur in de stedelijke structuur verweven zijn om de dagelijkse stress van het hedendaagse stadse leven te verlichten. Maar bieden dit soort plekken daadwerkelijk die beloofde ontspanning? Self-Titled Space toont schilderijen, foto's, sculpturen, video's en een performance die vragen stellen over onze houding ten opzichte van de natuur en het hedendaagse landschap.

Thomas Bakker

Jan van den Dobbelsteen

John Knuth woont en werkt in LA. Hij werkt met verschillende media, waaronder suiker, rooklierten en vliegenstront. Voor Self-Titled Space maakte hij een banner die voortbouwt op de recente serie 'Elevated Uncertainty', waarvoor hij polaroidfoto's en rookkaarsen gebruikte. De daaruit resulterende werken overstijgen de eenvoudige materialen en wijze van ontstaan, en roepen vormen op van landschappen en vulkanen.

Thomas Bakker's tijdelijke installaties zijn opgebouwd uit foto's, geprojecteerde video's/16mm filmfragmenten en dia's in combinatie met alledaagse voorwerpen en hun omgeving. Sterk beïnvloed door film en architectuur tonen zijn site-specifieke installaties de toeschouwer zijn constante onderzoek naar het narratieve en naar de ruimte. Hij gebruikt de tentoonstellingsruimte als een atelier, maar het resultaat wordt altijd op een duidelijke manier gepresenteerd. 'Ik ruim op en en laat de ruimte zichzelf en mijn werk tonen'.

Simon Kentgens heeft een veelzijdige benadering van sculptuur en ruimte en werkt vaak in projectvorm. Kentgens trekt de geldigheid van onze waarneming in twijfel en maskeert opzettelijk uiterlijkheden door het gebruik van spiegels en dubbelgangers. Zoals het naast elkaar plaatsen van boeketten van echte bloemen en kunstbloemen.

Jan van den Dobbelsteen werkt al meer dan 25 jaar met geluid en geluidsinstallaties. Hij is geïnteresseerd in de structuren van ruimte en geluid. Hij creëert geluiden die gerelateerd zijn aan specifiek onderzoek naar dingen als bloemen, machines, architectuur, kleur en geluidslichamen. Ook toont hij twee schilderijen die hij heeft laten vervaardigen in China en die samenhangen met het werk van Simon Kentgens.

Greiner and Keplinger wonen en werken in Berlijn. Een aanzienlijk deel van hun sculpturale werk bestaat uit organisch materiaal in combinatie met actie, dienend als een trigger voor een evenement. Van gecontroleerde explosies in een rustiek landschap tot het langzaam druppelen van gedestilleerd water uit een fles op een hete plaat, hun praktijk draait om verlegging van de grenzen van de beeldende kunst als spektakel en entertainment.

Jonas Wijtenburg woont en werkt in Utrecht. Hij verkent hedendaagse sculpturale vraagstukken als krachtverdeling en belasting met inzet van traditionele vaardigheden en veel arbeid. Voorheen heeft Wijtenburg volledig werkende krikken gemaakt van hergebruikt hout en daarmee op dramatische wijze stapels hout tegen hoge plafonds geklemd. Voor Self-Titled Space heeft Wijtenburg ter plekke een monumentale boog gebouwd van hout en gips, waarin hij de klem opgenomen heeft als een middel om (de innerlijke werking van) een skelet te onderzoeken.

Alexander Skorobogatov maakt zowel schilderijen als sculpturen. Hij creëert gelaagde werken en verhalen die gaan over erotiek, natuur en verdorvenheid, hij stelt vragen over voyeuristische fantasieën en medeplichtigheid. Zijn schilderijen putten uit een breed scala aan kunsthistorische bronnen met bijvoorbeeld verwijzingen naar Twombly en Rousseau.

James Krone woont en werkt in Berlijn. Het produceren van sculpturen, installaties en video's wordt ondersteund door zijn primaire praktijk als schilder. Hij onderzoekt het proces van het maken van kunst, enerzijds als een zelf-referentiële praktijk, maar ook als een middel om commentaar te leveren op filosofische ideeën, historische gebeurtenissen en op de hedendaagse cultuur. Zijn eerdere werk was, hoewel nooit letterlijk, figuratiever dan zijn recente abstracte schilderijen en sculpturen.

Nan Groot Antink produceert haar eigen verven uit in -en uitheemse planten en maakt daarmee poëtische monochrome doeken waarin kleur, drager en materialiteit samensmelten. In Self-Titled Space presenteert ze de Wilhelminaparkserie die werd gemaakt van de bladeren, bloemen en bomen uit het aanliggende park met dezelfde naam. Deze serie maakte Groot Antink vele jaren geleden in de huidige tentoonstellingsruimte toen dat haar atelier was. Naast de schilderijen worden ook de potjes en potten gepresenteerd die Nan Groot Antink gebruikt om de kleurstof te vervaardigen, als een manier om de atelierpraktijk te tonen en om te verwijzen naar het vroegere leven van de ruimte.

Antonia Low woont en werkt in Berlijn. Ze maakt regelmatig site-specifieke interventies die verwijzen naar de verborgen elektrische en mechanische onderdelen in de structuur van een ruimte. In het verleden heeft ze een lift tussen de verdiepingen tot stilstand laten komen, stoppenkasten uit elkaar gehaald en de elektrische draden uit een muur opgegraven. In Self-Titled Space presenteert Low een recent werk dat de spanning tussen fotografie en sculptuur verkent en hoe dat betrekking heeft op ruimte.

Flavio de Marco woont en werkt in Berlijn. De Marco zet in zijn schilderijen vraagtekens bij de kruising van landschap, geheugen en technologie met steeds meer kunstmatige kleuren, schilderstijlen en ontwerpmogelijkheden. Vaak komt bij De Marco door bijsnijding van het landschap een computerscherm tevoorschijn, of een raam, hetgeen de picturale ruimte uitbreidt en laat instorten.

Evi Vingerling woont en werkt in Eindhoven. Natuurlijke vormen (struiken, planten en landschappen) zijn vaak het onderwerp van Vingerlings schilderijen. Ze zijn altijd geschilderd in een gereduceerd palet met voldoende details om een sterk gevoel op te roepen voor wat het is, maar niet genoeg om het ding of de plaats met zekerheid te kunnen benoemen. Of liever, dat is schijnbaar het onderwerp van Vingerlings schilderijen. Op het tweede gezicht geven de lijnen, stippen en kronkels de natuurlijke wereld weer als een vaag en immaterieel, en toch onmiskenbaar samenhangend geheel.

Colin Snapp woont en werkt in Brooklyn. Hij is geïnteresseerd in het gebruik van fotografie en video als instrumenten om het hedendaagse landschap opnieuw te contextualiseren. Vaak zijn zijn foto's stills uit zijn video's, zodat een technologische gelaagdheid van de ervaring van natuur ontstaat. Het opnemen van nummers en de verandering van pixels in dit werk vergroten nog een keer de enorme afstand tot de intimiteit van een enkele bloem.

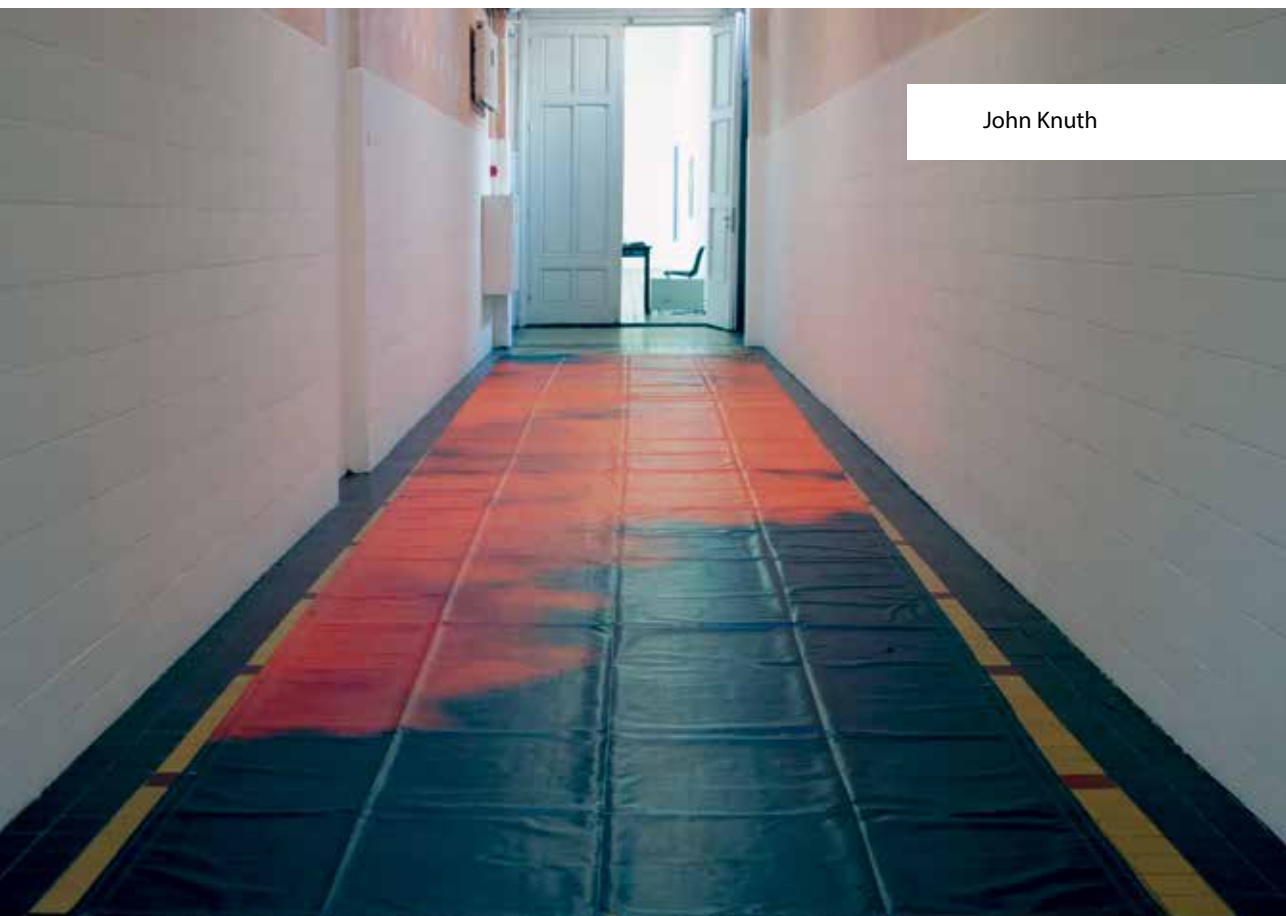
Andreas Greiner & Armin Keplinger

Nan Groot Antink

Simon Kentgens

John Knuth

Jonas Wijtenburg

James Krone

Antonia Low

Flavio de Marco

Alexander Skorobogatov

Colin Snapp

Evi Vingerling

RECI-PRO-CITY

Yago Hortal ES/DE

Andrew Putter ZA

Jean Bernard Koeman BE/NL

Marcel Berlangier BE

Jan Roeland NL

Kristina Schuldt DE

PARK - een nieuw platform voor beeldende kunst - opent met haar eerste tentoonstelling: Recipro-City.

PARK is gehuisvest in de grote ruimte van de voormalige Goretti-kapel. Wie goed doet, goed ontmoet is een van de vele credo's uit het rijke roomse verleden van de kapel. Deze regel van de wederkerigheid is een van de uitgangspunten van de werkgroep PARK. Voor het eerste project nodigen de zes leden van PARK ieder één collega-kunstenaar uit om één kunstwerk te tonen. De gastvrijheid die het zestal individueel elders genoot wordt nu ingezet om collega's en hun werk gastvrij in Tilburg te onthalen.

05.10 2013
17.11 2013

Yago Hortal

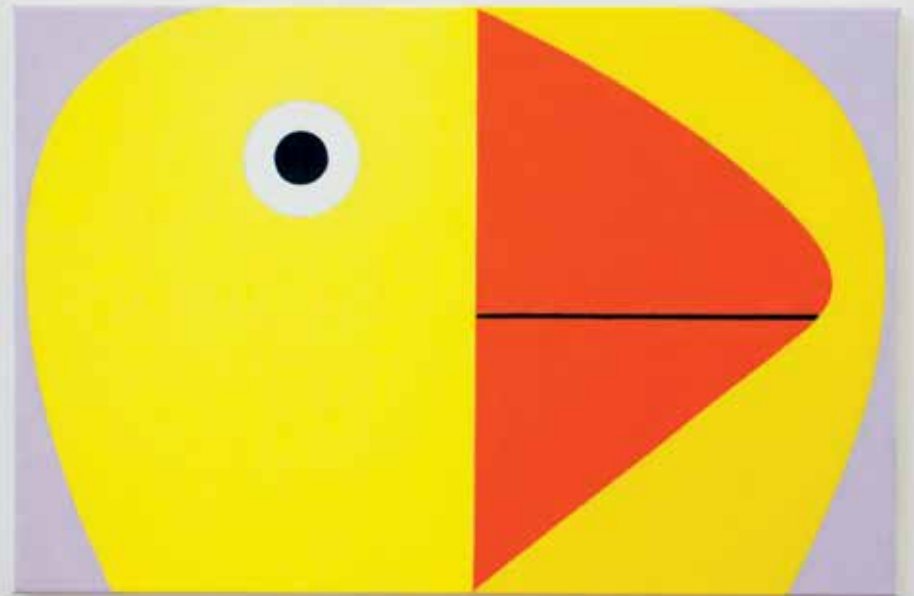

Andrew Putter

Jean Bernard Koeman

Jan Roeland

Marcel Berlanga

Kristina Schuldt

Marcel Berlanga (Brussel 1965) onderzoekt de macht van de beelden en hun illusionistische karakter en werkt tussen hyperrealisme en abstractie. Hij doorbreekt de figuratieve illusie in zijn beelden met resolute ingrepen. In deze tentoonstelling zien we van hem een lichtbox met daarop een geschilderde still uit de film King Kong. Daar waar je in de ogen van Naomi Watts de reflectie van de gigantische aap verwacht zie je enkel de studiolampen. Zo wordt ze van de voor- en achterzijde door kunstlicht ingesloten.

Yago Hortal (Barcelona 1983) is met zijn energieke expressionistische schilderijen constant op zoek naar pure abstractie, voor hem de essentie van subjectiviteit. De pasteuze vaak fluorescerende verf die met veel schwung en vaardigheid gehanteerd wordt, lijkt van het doek los te willen komen. Het werk is een visueel schildersfeest.

Jean Bernard Koeman (Barsingerhorn 1964) zoekt in zijn installaties naar een 'mentale architectuur', bouwsels of gebouwen met menselijke of denkende eigenschappen. Ze worden gebouwd in een 'ensemble' en vormen een 'parcours'. Het bouwwerk wat hij hier toont gaat over de vriendschap tussen de kunstenaars Rietveld en Van Doesburg die samen maquettes bouwden. Uiteindelijk ging Rietveld er met de vondsten van Van Doesburg vandoor en bouwde het Rietveld-Schröderhuis.

Andrew Putter (Kaapstad 1965) richt zich in zijn recente werk op historische contacten tussen Afrika en Europa. In zijn geësceneerde fotografie onderzoekt hij de koloniale vooroordelen zoals die in vroege etnografische fotografie tot uiting kwamen. Met apartheid als verleden probeert hij niet alleen maar te toont hij ook de helende kracht van de tijd en het verlangen naar sociale solidariteit. Hier zien we eerst 21 foto's van ogenschijnlijk inheemse mensen uit vervlogen tijden. Op het beeldscherm zien we echter dezelfde mensen zoals ze er nu in het dagelijks leven uitzien.

Jan Roeland (IJsselmuiden 1935) schildert versimpelde alledaagse objecten, waardoor het werk soms humoristisch en laconiek aan doet. Hij werkt in lagen die zodanig geconcentreerd worden aangebracht dat de geometrie en het picturale sterk op de voorgrond treden. Het werk kan zowel figuratief als abstract gelezen worden. Hier toont de kunstenaar een van zijn recentere werken, een vink.

Kristina Schuldt (Leipzig 1982) maakt wonderlijke figuratieve schilderijen en tekeningen die lijken te zijn ontsproten uit een oneindige fantasie. Met felle kleuren en grijzen worden in kubistische vormen figuren geschilderd in beklemmende ruimten, die doorkruist zijn met zigzaggende buizenstelsels. Haar onderwerp is de constante strijd van de mens met zichzelf en tussen mensen onderling.

'Aan de slag en maak die dromen waar'

PARK: tweeënhalft jaar secuur experimenteren

Lucette ter Borg

'Get to work and make those dreams come true'

PARK: two and a half years of careful experiments

Lucette ter Borg

Feitelijk spreken we over een dreumes. Zo'n dwergje van tweeënhalft dat kan lopen maar nog niet zindelijk is, dat ergens in zijn hart en hoofd fantasie aan het ontwikkelen is, zich in zijn spelletjes afreageert op gevoelens van verdriet, angst, boosheid - laat ik eens uitproberen hoe pappa en mamma reageren als ik mijn fruihapje de kamer door smijt. Tweeënhalft jaar is zo goed als niks. Het Genootschap Onze Taal noemt een jubileum van tweeënhalft dan ook een aluminium jubileum. Dat is een feestelijkheid met kartelranden waar je als je niet oppast je vingers aan snijdt. Je viert het vanwege het feestgewoel alleen - ik heb dat lange tijd met mijn verjaardag gedaan, die ik ieder half jaar vierde. Een jubileum van tweeënhalft is als de troonrede van prins Carnaval: we doen alsof we iets kleins heel belangrijk vinden.

En het werkt.

Het kleine PARK - een kunstinitiatief dat in 2013 werd opgericht door kunstenaar Rob Moonen in samenwerking met vijf andere Tilburgse kunstenaars en nu wordt geleid door kunstenaars Linda Arts, René Korten, Rob Moonen en Reinoud van Vught - bestaat tweeënhalft jaar. En dat is reden om flink de trom te roeren. Want PARK mag dan klein zijn wat betreft financiële middelen en mensen die zich uitsloven om de boel draaiende te houden: het belang van PARK is niet te onderschatten.

PARK neemt als instelling een 'middenpositie' in binnen het Tilburgse kunstenveld: iets tussen het monumentale en op canonisering gerichte museum De Pont en Kunstpodium T in, waar jonge academiestudenten onder leiding van een bekendere 'meester' workshops volgen. PARK combineert het beste van deze twee werelden. Het geeft

In fact we're talking about a toddler. One of those two-and-a-half-year-old nippers walking around in diapers, developing their phantasy somewhere in their heart and mind, using games to vent their feelings of sorrow, fear and anger - let's see how daddy and mommy react when I fling my fruit puree through the room. Two and a half years is as good as nothing. The Dutch Genootschap Onze Taal (Society Our Language) calls a two-and-a-half-year jubilee an aluminium jubilee. It's the kind of sharp-edged festivity you have to be careful with not to cut yourself. You only celebrate it for the sake of the party bustle - for many years I did the same with my birthday, celebrating it every six months. A two-and-a-half-year jubilee is like the speech from the throne by Prince Carnival: we pretend to take huge interest in a small event.

And it works.

The little PARK - an art initiative founded in 2013 by artist Rob Moonen in collaboration with six more artists from Tilburg and that is now being run by artists Linda Arts, René Korten, Rob Moonen and Reinoud van Vught - exists for two and a half years. It's an excellent reason to bang the drum. Because however small PARK may be in terms of financial means and the number of people walking their legs off to keep it functioning: the importance of PARK should not be underestimated.

As an institution, PARK has a mediate position in Tilburg's art scene: somewhere between the monumental De Pont Museum with its canonising influence and Kunstpodium T, where young art students build exhibitions under supervision of a more renowned 'master'. PARK represents the best of these two worlds. It accommodates experimen-

ruimte voor experiment, maar doet dat onder de hoede en met hulp en advies van de ervaren kunstleden van PARK. Soms leidt zo'n experiment tot een 'doorbraak' naar een museale presentatie, zoals in het geval van Tim Breukers en Jop Vissers Vorstenbosch wier gigantische installatie Ruïnenpark - te beleven geweest in de vroege zomer van 2015 - leidt tot een solotentoonstelling bij museum de Pont in het najaar van 2016. Een vrije installatie als die van Breukers en Vissers Vorstenbosch - met schilderijen die geen schilderijen willen zijn, vreemdsoortige sokkel-constructies en architectonische ingrepen - kán in PARK, omdat de ruimte monumentaal is, maar nooit dwingend. Nooit is de ruimte zo aan voorschriften gebonden als in een museum.

Sympathiek is dat experiment bij PARK nooit wordt gekoppeld aan leeftijd - wie heeft ooit bedacht dat zoiets onnozels als leeftijd een selectiecriteria in de kunst kan zijn? Bij PARK vind je jong en oud door elkaar heen. Kwaliteit is het belangrijkste selectiecriteria. En kwaliteit begint bij PARK met verrassing.

Mijn eerste bezoek aan PARK was ingegeven door een tip van de bevriende kunstcriticus Frits de Coninck. Voor de galerierubriek van NRC Handelsblad die bijna wekelijks in het Cultureel Supplement staat, was ik in de ijskoude lente van 2014 op zoek naar een bijzondere tentoonstelling. Frits stuurde me naar PARK. 'Ik weet niet precies wat ze daar doen,' zei hij, 'maar het klinkt speciaal!'

En het was speciaal. Ik had me voorbereid op een gruisige ruimte, ijskoud, met de restanten van het feestje van gisteren nog op de bar, en met kunstwerken waarvan sommige goed zouden zijn, andere het niveau van het

tation under the guidance of PARK's experienced artist members who provide the exhibitors with support and advice. Occasionally, these experiments result in a 'breakthrough' to a museum presentation, as was the case with Tim Breukers' and Jop Vissers Vorstenbosch's giant installation Ruïnenpark - presented in the early summer of 2015 - that lead to a solo exhibition at De Pont museum in the autumn of 2016. An unconstrained installation like Breukers and Vissers Vorstenbosch made - with paintings refusing to be paintings, peculiar pedestal constructions and architectonic adjustments - is only possible because PARK's space may be monumental, but never dominant. Regulations for the use of the space are usually much tighter in a museum.

One of PARK's sympathetic features is that it never pairs experiment to age - who ever invented the notion that in art something as trivial as age could be a criterion for selection? At PARK, young and old mingle freely. Quality is the most important selection criterion. And at PARK, quality starts with wonder.

My first visit to PARK was prompted by a tip from a friend, art critic Frits de Coninck. Somewhere in the ice cold spring of 2014, I found myself looking for a memorable exhibition for the gallery column that NRC Handelsblad includes in its Cultural Supplement almost every week. Frits directed me to PARK. 'I'm not quite sure what it is they do there,' he said, 'but it does sound special.'

And special it was. I had prepared myself for a grungy space, freezing cold, with the remains of yesterday's party still on the bar, and expected to see some good artworks and some works that would barely surpass the level of

basisjaar op een kunstacademie nauwelijks zouden ontstijgen. Zo is het namelijk bij veel kunstenaarsinitiatieven en presentatiepodia.

Bij PARK was het anders. Ik zag een kapel: een verstopt juweel achter het Wilhelminapark. Ik zag een ruimte groot, hoog, imposant, strak in de verf, perfect onderhouden. PARK kreeg in 2013 de beschikking over de voormalige Goretti-kapel van het gelijknamige kindertehuis dat in de jaren tachtig van de vorige eeuw zijn deuren sloot. De gemeente Tilburg wilde zich binnen Brabant profileren als 'makersstad'. De Goretti-kapel stond leeg en de gemeente wilde de exploitatietekorten van de kapel financieren via verhuur aan kunstenaars. Een artistieke visie lag niet aan het besluit tot verhuur ten grondslag: iedereen die bereid was om duizend euro huur per maand te behalen mocht in de kapel exposeren. Maar haast niemand kon dat bedrag opbrengen. En dus stond de kapel goeddeels leeg.

Dat was aanleiding voor Moonen en een aantal van zijn collega's om in 2012 in gesprek te gaan met de gemeente. Als de stad zich zo graag wilde ontwikkelen tot 'makersstad', dan moest het vestigingsklimaat voor kunstenaars wel verbeteren. Moonen c.s. ontwikkelden een plan. De gemeente en met name de toenmalige wethouder van cultuur, Marjo Frenk, reageerde enthousiast, en er kwam een basisfinanciering voor tweeënhalf jaar. Daarna zou PARK geëvalueerd worden.

De initiatiefnemers van PARK knapten de ruimte op en maakten er een museale presentatieruimte van, waar hedendaagse kunst, dans, muziek en literatuur elkaar zouden vinden. Strakke muren, een lege vloer, een barretje erbij: ruim baan voor de kunst.

first-year art students. After all, that's the reality of many artist initiatives and presentation venues.

PARK was different though. I saw a chapel: a hidden jewel behind the Wilhelminapark. I saw a space that was large, high, impressive, neatly painted, in perfect condition.

In 2013, PARK was given the use of the former Goretti chapel of the children's home of the same name that had closed its doors in the nineteen-eighties. Back then, the municipality of Tilburg wanted to present itself in Brabant as the 'city of makers'. The Goretti chapel was vacant and the municipality was looking to cover deficits in the chapel's running costs by letting it out to artists. The decision to let wasn't driven by any artistic vision: anyone willing to pay the monthly rent of one thousand Euro was welcome to exhibit in the chapel. However, hardly anybody could muster that amount so the chapel stood vacant for most of the time.

For this reason, Moonen and some of his colleagues started talks with the municipality in 2012. If the town really wanted to develop into a city of makers, it would have to become a more attractive place for artists to settle. Moonen and co developed a plan. The municipality and especially Marjo Frenk, city cabinet member for culture at the time, responded positively and provided in a basic funding for two and a half years, after which PARK's position would be evaluated.

PARK's initiators renovated the place and turned it into a museum-like presentation venue where contemporary art, dance, music and literature would find each other. Straight walls, an empty floor, and a little bar of course: art would enjoy a clear field.

Op de eerste tentoonstelling die ik bezocht hadden PARK-leden Reinoud van Vught en René Kortten, die samen met Michael de Kok de drijvende krachten zijn achter het kunstblog 'Nothing but Good, onder de even vrolijke als ironische titel 'Nothing but good life' liefst 46 kunstenaars uitgenodigd. Iedere kunstenaar mocht één werk van zichzelf ophangen naast één werk uit het kunsthistorisch verleden dat ter inspiratie diende. Het eigen werk hing aan de muren; dat van de voorbeelden - Giotto, Goya, Kiefer, Polke, Frankenthaler - was er in reproductie en lag uitgesteld op een tijdsbalk op een schragentafel die de tentoonstellingsruimte diagonaal doorsneed.

Als ik het zo opschrijf, lijkt het oersaai, maar niets was minder waar. Iedere kunstenaar legde vol passie uit waarom hij of zij door een bepaald kunstwerk was gefascineerd was. Arno Kramer hield een lofzang op Michelangelo, Bettie van Haaster raakte al jong in de ban van een fresco van Giotto, Marc Mulders was weg van Helen Frankenthaler, de 'strakke' Jan van der Ploeg zocht inspiratie bij de brute romanticus Delacroix. Steeds liep ik van de muur naar die schragentafel en weer terug. Ik las, ik vergeleek, de kunst van nu kreeg een rijke artistieke context - concreet, gedetailleerd en afwijkend van het 'normale' kunsthistorische discours.

Deze groepstentoonstelling vormde een spetterend debuut. Er volgden verrassende solo's: een prachtige expositie van de internationaal vermaarde kunstenaar Maria Roosen, maar ook presentaties van jonge kunstenaars die op 't punt stonden van doorbreken. Een recente presentatie van de relatief jonge Bredase kunstenaar Yasser Balle-mans was daar een voorbeeld van.

For the first exhibition I visited, PARK members Reinoud van Vught and René Kortten (who together with Michael de Kok are the driving force behind art blog 'Nothing but Good') had invited no less than 46 artists to respond to the theme 'Nothing but good life'. Each artist could present one of their own pieces together with a work already pertaining to art history, which had inspired them. The artists' own works were hanging on the walls; reproductions of the works by their examples - Giotto, Goya, Kiefer, Polke, Frankenthaler - were laid out according to a timeline on a long trestle table diagonally cutting the exhibition space.

Written down like this, it sounds incredibly boring, but the truth was far from that. Each artist passionately explained why they had been fascinated by a particular artwork. Arno Kramer praised Michelangelo, Betty van Haaster had been intrigued early on by one of Giotto's frescos, Marc Mulders adored Helen Frankenthaler, Jan van de Paver was looking for inspiration with the fiercely romantic Delacroix. I continuously walked from the wall to that trestle table and back again. Reading, comparing, the art of today acquired a rich artistic context - concrete, detailed and deviant from the 'normal' art-historical discourse.

This group exhibition served as a splendid introduction, followed by several surprising solo shows. There was a beautiful exhibition by the internationally renowned artist Maria Roosen, but also presentations by young artists about to make a breakthrough. A recent exhibition by Yasser Balle-mans, a relatively young artist from Breda, might serve as an example.

In the winter of 2016, Balle-mans was given free rein to

Balle-mans kreeg in de winter van 2016 de vrije hand om de ruimte van PARK te veranderen in een even apocalyptische als utopische versie van de carnavalsoptocht. Apocalyptisch omdat Balle-mans een krakkemikkige echo van een tribune in PARK optrok, die nog geen tweejarige zou kunnen dragen. De tribune ging vergezeld van een houten kruiwagen die nooit zou kon rijden, een draaimolen die niet kon draaien, en nog veel meer dat eruitzag alsof de slopershamer er rakelings langs had gesuisd. Tussen de objecten door liep het publiek, de houten bouwwerken strelend, soms delen verslepend (ja, dat mocht), soms per ongeluk iets omstotend. Balle-mans' presentatie had ook iets utopisch in zich, omdat ze een zinnebeeld was van vrijmoedige scheppingsdrift, artistiek talent en durf. 'Toe maar', leek zijn installatie de bezoeker toe te fluisteren. 'Durf dan ook. Ga aan de slag en maak die dromen waar.' Het effect van zo'n presentatie van Balle-mans, van zijn voorgangers Breukers en Vissers Vorsterbosch en van al die tientallen anderen die de afgelopen tweeën half jaar in PARK hebben geëxposeerd, is niet in cijfers uit te drukken. En toch is dat wat overheden en subsidiënten tegenwoordig graag willen en eisen. Ze willen bezoekers zien in PARK. Ze willen tellen hoeveel inkomsten er zijn verworven aan de bar, met het lezingenprogramma, hoeveel uren er (vaak vrijwillig) zijn gewerkt, hoeveel materiaalkosten door de kunstenaar zijn geïnvesteerd in het nieuwe werk, hoeveel Tilburgse scholieren de kapel hebben bezocht.

Maar wat zeggen die cijfers? Zeggen ze iets over de kwaliteit van de kunst die in PARK te zien is? Over de passie en energie waarmee tentoonstellingen in dat kleine PARK

transform PARK's space into his own version of the carnival parade that was as apocalyptic as it was utopian. Apocalyptic because Balle-mans erected a ramshackle reminder of stands in PARK that wouldn't carry a two-year-old. The stands were accompanied by a wooden wheelbarrow that would never roll, a merry-go-round that couldn't turn and many more things that looked like the sledgehammer only missed them by an inch. The audience walked among the objects, caressing the wooden structures, dragging around parts (yes, it was allowed) and occasionally knocking something over. Balle-mans' presentation also struck a utopian note, as an allegory of uninhibited creative urge, artistic talent and courage. 'Go ahead,' his installation seems to whisper to the visitors. 'You can do it too. Get to work and make those dreams come true.'

The impact of presentations like this one by Balle-mans*, by his predecessors Breukers and Vissers Vorsterbosch or the dozens of others who exhibited in PARK in the past two and a half years, cannot be expressed in numbers. And yet that's exactly what governments and subsidizers so eagerly want and demand. They want to see PARK's visitor numbers, they want to calculate the income made at the bar and through the lecture programme, the amount of hours made (often voluntarily), the material expenses artists have invested in their new works, how many students from Tilburg visited the chapel.

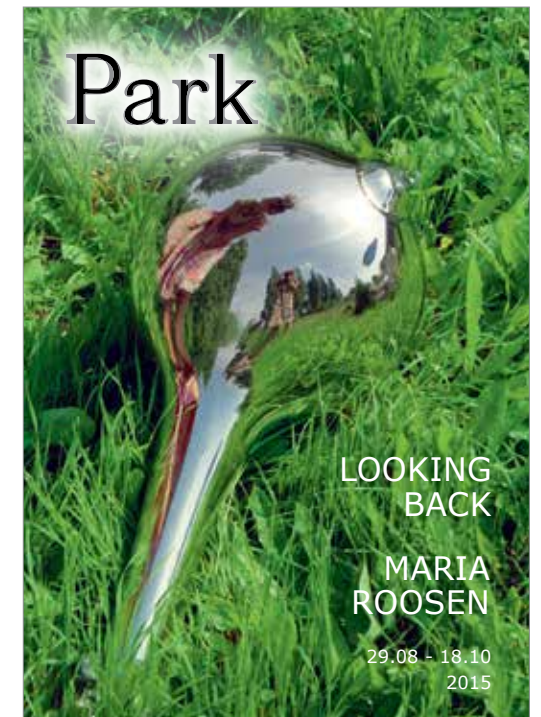
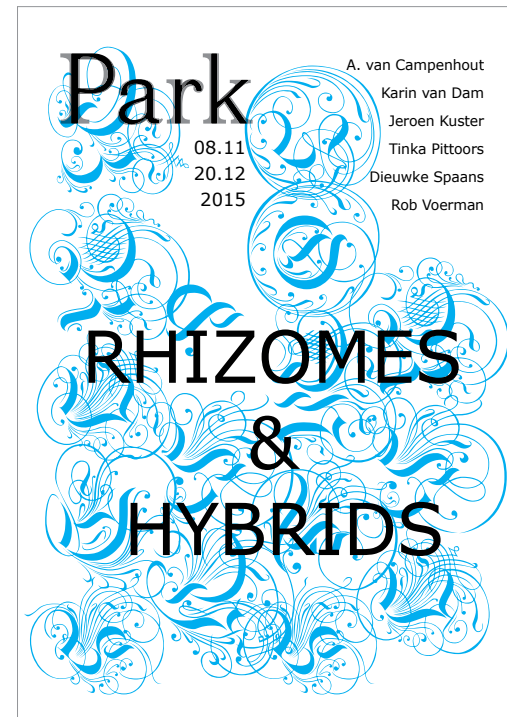
But what do those numbers tell? Do they say anything about the quality of the art shown in PARK? About all the passion and energy that goes into the exhibitions realised at that little PARK - and the effect they have on the visitors? About PARK's importance to Tilburg, which

worden gerealiseerd - en de weerslag die dat heeft op de bezoeker? Over het belang van PARK voor Tilburg, dat pretendeert een universiteitsstad te zijn met een vruchtbaar artistiek klimaat en een groot cultureel aanbod? Voor Brabant, voor Nederland? Is zoiets überhaupt meetbaar? Nee, het is niet meetbaar, en we moeten het ook niet meetbaar willen maken. U, ik en PARK moeten weigeren mee te hollen in die jacht op publiekscijfers en rendement. PARK moet gewoon doen waar ze goed in is. Ze geeft lucht aan de Brabantse en Nederlandse kunstwereld en fungeert als voedingsbron voor veel meer. Eens in de zoveel weken speelt die kleine kapel aan het Wilhelminapark dat ze de navel van de wereld is. Alles gebeurt hier dan, alles komt er samen en vertrekt weer op weg naar nieuwe horizons vol onbekende avonturen. Tweeënhalf jaar lang gaat PARK de toekomst al tegemoet: schetterend, secuur en vol verve. Ga zo door.

*De presentatie 'Carnal Farewell' van Yasser Balleman vond plaats in 2016 en valt buiten het bestek van het boek Park 2.5

claims to be a university town with a productive artistic climate and a large cultural offer? To Brabant, to The Netherlands? Can such a thing be measured at all? No, it cannot be measured, and we shouldn't want to make it measurable. You, me and PARK should refuse to participate in this hunt for visitor numbers and effectivity. PARK should just do what it's good at. It provides fresh air to the Brabant and Dutch art world and functions as a breeding ground for so much more. Once every few weeks, this little chapel at the Wilhelminapark pretends it is the centre of the world. At those moments, everything is happening right here, converging and taking off again in search of new horizons full of unknown adventures. For two and a half years, PARK has been marching towards the future: blaring, careful and with a great deal of verve. Keep up the good work.

*Yasser Balleman's presentation 'Carnal Farewell' took place in 2016 and has not been included in the book Park 2.5

Park

Waldo Bien
Harry Haarsma
Alexander Korsmit

LAKENS, KRANTEN EN WALVISVET

25.01 - 01.03
2015

Park

Desiree de Baar
Korrie Besems
Maurice Bogaert
Herman van der Boom
Maurice van Es
Wouter Osterholt/Elke Uitentuis
Frank van der Salm

29.11 2014
11.01 2015

(T)HUIS

Park

BECOMING / UNBECOMING
Simon Benson UK/NL
Anita Groener NL/DE

Becoming / Unbecoming

Park

Bettie van Haaster Giotto 1290-1295
René Kortten Fra Angelico 1400-1441
Lisa Couwenbergh Hugo van der Goes 1475
Arno Kramer Michelangelo 1514-1566
Anthony Cudahy Pieter Bruegel 1562
Erin Lawlor Titian 1518-1576
Reinoud van Vught Hercules Segers 1619-1630
Henk Duijn Michael Sweerts 1646-1681
Johan de Witte Johannes Vermeer 1632-1691
Olphaert den Otter Joseph Wright of Derby 1748
Pere Llobera Francisco Goya 1794-1836
Katrijn Lampe Paul Delaroché 1831
Jan van de Poort Eugène Delacroix 1804-1856
Robert Zandvliet Zhou Tang 1890
Gideon Rubin Eduard Manet 1859
Herman Ardila Delgado Camille Corot 1817-1875
Janaina Tschäpe Edwin Abbot 1852
Willem Sanders Robert Zünd 1857
Claudia Kilgen August Strindberg 1844
Stefan Peters Isaac Levitan 1858
Bart Slangen Leon Spilliaert 1900
Aart Houtman Henri Matisse 1911
Aquil Copier Kazimir Malevich 1912
Alain Billeteryst Bart van der Leek 1917
Katrien De Blauwer Serge Eisenstein 1899
Eika Oudenampenga Piet Mondrian 1897
Attila Szűcs István Farkas 1907
Simon Schreker Herman Krüger 1914
Paul den Hollander René Magritte 1918
Michael de Kok Giorgio Morandi 1918
Koen van den Broek Clyfford Still 1918
Sarah Verbeek Forrest Bess 1921
T.J. Donovan Richard Hamilton 1926
Hans de Bruijn Mark Rothko 1926
Matthew Fisher David Park 1928
Toon Verhoef Claes Oldenburg 1929
Mil Ceulemans R.B. Kitaj 1962
Linda Arts Agnes Martin 1963
Martijn Schuppers Ad Reinhardt 1965
Toon Teekern Marcel Broodthaers 1965
Yifat Gat Moshe Kupferman 1973
John Van Oers Gordon Matta-Clark 1974
Marc Mulders Helen Frankenthaler 1975
Carlos Cabellero Andrei Tarkovsky 1975
Cecilia Vissers Walter de Maria 1979
Seet van Hout Sigmar Polke 1983
Thomas Bogaert J.C.J. Vanderheyden 2004

NO LONG OUT OD IVE

Park

MARIA
HEMELS
BLAUW

4.10 - 16.11
2014

Atelier Arzeno
Niels Broszat
Pavel van Houten
Claudy Jongstra
Jorn van Leeuwen
Marc Mulders
Olphaert den Otter
Josine Timmer
Reinoud van Vught

Park

Willem Besselink (NL)
Julia Bünnagel (DE)
Arjan Janssen (NL)
Guido Nieuwendijk (NL)
Maik Teriete (DE)
Marije Vermeulen (NL)
Cecilia Vissers (NL)

PII

IMAGING AGENT

1,155

Park

SELF-TITLED SPACE
curated by Colin Huerter

Thomas Bakker NL
Jan van den Dobbeltsteen NL
Andreas Greiner & Armin Keplinger DE
Nan Groot Antink NL
Simon Kentgens NL
John Knuth US
James Krone US/DE
Antonia Low UK/DE
Flavio de Marco IT/DE
Alexander Skorobogatov RU/DE
Colin Snapp US
Evi Vingerling NL
Jonas Wijtenburg NL

TILBURG
Wilhelminapark

Park

RECT-PRO-CITY

Yago Hortal ES/DE
Andrew Putter ZA
Jean Bernard Koeman BE/NL
Marcel Belanger BE
Jan Roeland NL
Kristina Schuldt DE

PARKING TENTOONSTELLING IN GOIRLE

In samenwerking met Cultureel Centrum Jan van Besouw in Goirle realiseert Park een tentoonstellingsprogramma in de foyer van het cultureel centrum aldaar. Onder de naam ParkinG (Park in Goirle) worden presentaties van hedendaagse professionele beeldende kunst gerealiseerd.

Per jaar vinden er vier presentaties plaats die elk drie maanden duren. Dit zijn solo- of duotentoonstellingen van kunstenaars die ook in het expositieprogramma van Park zijn opgenomen. Bij elke expositie vindt een publieksevenement plaats, bijvoorbeeld een lezing of een interview, waarbij de inhoud van het getoonde werk centraal staat. Bovendien worden Goirlese kunstenaars, leerlingen en geïnteresseerde kunstliefhebbers betrokken bij de exposities door middel van excursies en gesprekken met de exposanten. Zo werken Park en Jan van Besouw met ParkinG samen aan het versterken en het verlevendigen van het kunstklimaat in Goirle op het gebied van beeldende kunst.

02.11 2015
06.01 2016

SIMON SCHRIKKER

In deze ParkinG-expositie in het Jan van Besouw is het werk van Simon Schrikker te zien. Hij woont en werkt in Rotterdam. In 2005 won hij de publieksprijs voor de Koninklijke Subsidie voor de Schilderkunst en werd zijn werk o.a. aangekocht door het Gemeentemuseum Den Haag en de Caldic Collectie.

“Dieren staan meestal centraal in mijn werk en voorheen met name de hond. Belangrijk in de keuze hierin is de vertaling naar verf en een zeker gevoel van clichématige dreiging dat ik bij de kijker wens op te roepen. De techniek is in de afgelopen jaren steeds pasteuzer geworden en de vlotte kwaststreek heb ik ingeruild voor het palletmes. Los van wat landschappelijke werken (met eendenbotten en muizenschedels) heeft de hond gezelschap gekregen van zeedieren om ook hiermee de grens op te zoeken van spanning en al te grote herkenbaarheid- of zelfs bijna afgezaagdheid.”

09.09 2015
25.10 2015

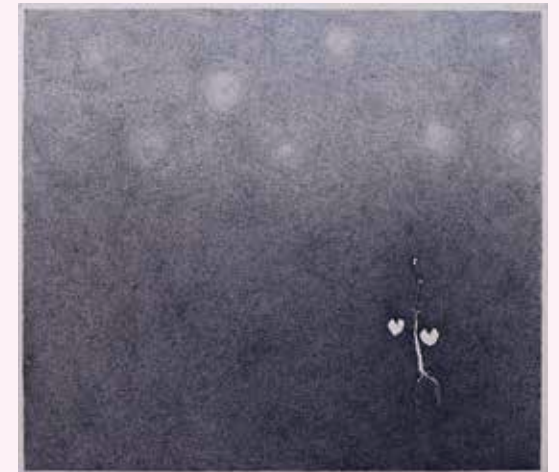
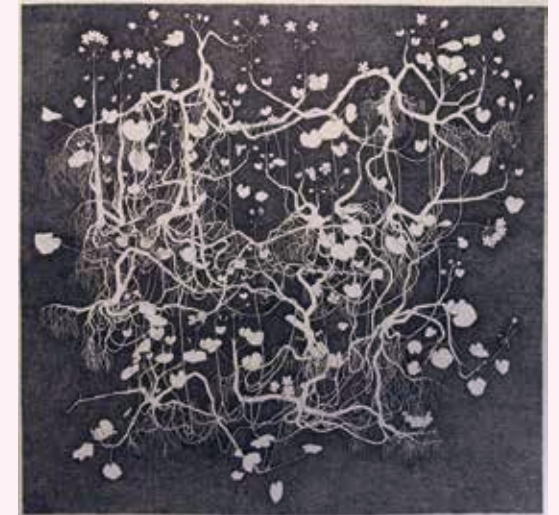
JORN VAN LEEUWEN

In deze derde ParkinG-expositie in het Jan van Besouw is het werk van Jorn van Leeuwen (Utrecht, 1982) te zien.

Jorn van Leeuwen won in 2013 de Koninklijke Prijs voor Vrije Schilderkunst. Hij neemt een symbool van gezapigheid als uitgangspunt voor een onderzoek dat inmiddels sinds 2011 bezig is en waarin hij de geranium vanuit verschillende perspectieven onderzoekt. Door kweken, stekken, ontwortelen, fotograferen, collage en destillatie komt hij tot nieuwe ideeën, schilderijen en tekeningen in vele variaties.

Hij manipuleert en verknipt de stengels tot een haast onnatuurlijke verschijning. Door de manier waarop van Leeuwen de geraniums neerzet, worden het als het ware portretten. Elke geranium onthult zo, langzaam maar zeker, zijn eigen persoonlijkheid. Langzaam komen er andere motieven in zijn werk, wortels van zonnebloemen, sterrenluchten, dobberende roeibootjes in woeste luchten. Ook hierbij laat de kunstenaar zijn techniek aansluiten bij het thema: vol van de schilderkunst zoekt hij niet alleen het experiment maar herontdekt tegelijkertijd de rijke traditie van teken- en schilderkunst.

Jorn van Leeuwen laat in het Jan van Besouw twee monumentale tekeningen zien.

16.05 2015
19.07 2015

TIM BREUKERS

Vanaf 16 mei loopt de tweede ParkinG-expositie in het Jan van Besouw. Centraal staat het werk van Tim Breukers, een jonge kunstenaar uit Breda. Hij studeerde aan de ABV in Tilburg en rondde onlangs zijn studie aan de Rijksacademie in Amsterdam af. Klassieke, technisch vernuftige beeldhouwkunst meests humor, banaliteit en Jurassic Park. Op een speelse manier probeert Breukers de grenzen van de traditionele beeldhouwkunst op te rekken, gebruikmakend van elementen uit de hedendaagse popcultuur.

14.03 2015
15.05 2015

ESTHER KOKMEIJER

SHEEP

De eerste tentoonstelling van ParkinG brengt het werk van Esther Kokmeijer, te zien vanaf 14 maart. Reizen is voor haar een onlosmakelijk onderdeel van haar beeldend werk. In deze reizen onderzoekt ze niet alleen grenzen die topografisch en politiek bepaald zijn, maar ook natuurlijke fenomenen en absoluut gedefinieerde conventies zoals die in geografische meetssystemen vastgelegd zijn. Kokmeijer reisde af naar meer dan 80 landen voor verschillende projecten. Onlangs was haar werk genomineerd voor de Dolf Henkes prijs in Rotterdam.

Bij ParkinG toont ze Sheep, een installatie die verhaalt over een reis van Inner Mongolië (China) naar Mongolië met als reisgenoot een schaap. In een opwelling beloofde Esther Kokmeijer een aantal jaren geleden een schaap cadeau te doen aan een bevriende kunstenaar uit Mongolië. Wat begon als grap werd werkelijkheid toen de Land Art Biënnale Mongolia 'LAM 2014', met dat jaar als thema 'interactie tussen mens en dier', Esther uitnodigde deel te nemen. Als politiek standpunt kocht ze een schaap in Inner Mongolië (China), zorgde voor een medische controle en verschaftte hem een paspoort en trolley. Als symbool voor het wereldwijde met uitsterven bedreigde nomadische leven, besloot ze de gevolgen van het smokkelen van een schaap te riskeren. Maar de belangrijkste intentie van haar reis was de speciale band teweegbrengen tussen mens en dier die ontstaat als ze zijn aangewezen op elkaar.

PARK ACTIVITEITEN

20.12 2015

dansperformance / finissage

KERSTBORREL

Ulrike Doszmann

Kerstborrel en tevens de finissage van de tentoonstelling 'Rhizomes & Hybrids'.

Een op de tentoonstelling gebaseerde dansperformance van Ulrike Doszmann met als titel: 'Rhizomes & Hybrids Untitled'!! Kunst is een niet te onderschatten medium. Een kerstborrel een niet te onderschatten event. Tussen de drank en de hapjes door zet Ulrike Doszmann zich op dansante manier in verhouding met de tentoongestelde werken. Op een lichtelijk absurdistische manier zal zij een andere kijk op de kunst laten zien.

01.04 2015

lezing Henk van Houtum

VAN ATLAS NAAR HERMES...

Henk van Houtum
Esther Kokmeijer
Hans Vijgen

Van Atlas naar Hermes, naar een nieuwe cartografie van de wereld

Prof. dr. Henk van Houtum is hoofddocent Geopolitiek en Politieke Geografie aan de Radboud Universiteit Nijmegen en hoogleraar Geopolitiek van Grenzen aan de Universiteit van Bergamo. En hoofd van het Nijmegen Centre for Border Research. Ook is hij columnist voor Volkskrant.nl en publicist voor landelijke dagbladen en magazines.

27.03 2015

lezing

PARKING - LEZING

Esther Kokmeijer

De eerste tentoonstelling van ParkinG brengt het werk van Esther Kokmeijer, te zien vanaf 14 maart. Reizen is voor haar een onlosmakelijk onderdeel van haar beeldend werk, ze reisde af naar meer dan 80 landen voor verschillende projecten. Onlangs was haar werk genomineerd voor de Dolf Henkes prijs in Rotterdam.

Esther Kokmeijer vertelt in deze lezing over haar werk en haar expositie Sheep bij ParkinG.

19.02 2015

tafelgesprek

OVER LAKENS, KRANTEN EN WALVISVET

Waldo Bien
Harry Haarsma
Alexander Korsmit

Rick Vercauteren, directeur Museum van Bommel van Dam Venlo, gaat in gesprek met de exposerende kunstenaars Waldo Bien, Harry Haarsma en Alexander Korsmit. Over hun artistieke uitgangspunten en over het werk dat ze laten zien in deze tentoonstelling.

11.01 2015

dansperformance / finissage

NIEUWJAARSBORREL

LaMelis / Batja ten Kortenaar
Joost van Dijk
Korrie Besems

Nieuwjaarsborrel van Park, tevens de finissage van de tentoonstelling (T)HUIS, inclusief een dansperformance van LaMelis, uitgevoerd door Batja ten Kortenaar en Hanne Schillemans, genaamd Batti und Helli et Le Black Sapato, op muziek van Joost van Dijk.

25.10 2014

cultuurnacht

TILBURGVOORCULTUUR- NACHT

Op zaterdag 25 oktober 2014 vindt er weer de Cultuurnacht plaats. Onder de noemer TilburgvoorCultuurNACHT organiseert L'Avventura Tilburg deze editie in nauwe samenwerking met het platform Tilburgvoorcultuur. In Park vindt een Cultureel Café plaats als aftrap van de Cultuurnacht. Vanaf circa 17.45 uur worden in Park polsbandjes verkocht die toegang verlenen tot alle andere activiteiten van de Cultuurnacht. Park zelf is gratis toegankelijk.

Presentatie van het Cultureel Café is in handen van Toine van Corven en Esther Porcelijn.

12.06 2014

concert

DUO HIBERI

Duo Hiberi bestaat uit Carlos Baños (piano) en Alicia Pallares Tello (klarinet), beiden van Spaanse afkomst. Duo Hiberi is opgericht in 2012 en volgde het kamermuziekprogramma aan Codarts, Rotterdam. Ze volgden onder andere masterclasses door Henk Guitart, Sander Sittig, Nancy Braithwaite, Bram van Sambeek en Jose Luis Estellés. In 2014 wonnen ze de ensembleprijs van het Storioni Festival.

Werk van Debussy, Brahms, Poulenc, Von Weber en Horovitz op het programma.

03.05 2014

concert

TEMKO

Erwin Muller: basklarinet
Rogier Telderman: piano / fender rhodes
Ramon Lormans: slagwerk / drums
Aart Strootman: gitaar / compositie
Fred Jacobsson: basgitaar

Wat gebeurt er als je een gitarist uit de hedendaagse klassieke scene opsluit met een metalbassist, klarinettist, jazzpianist en slagwerker? De gekste improvisaties, arrangementen en verrassendste composities ontstaan rondom één gemeenschappelijke deler: minimal music.

24.04 2014

concert

VINCENT VAN AMSTERDAM

Accordeonist Vincent van Amsterdam is winnaar van het Prinses Christina Concours 2007, van het Nationaal Accordeon Concours (2008 & 2009) en hij studeerde Cum Laude af aan het Conservatorium Tilburg. Naast solo concerten is hij te zien in kamermuziekbezettingen en vanaf 2004 vormt Vincent van Amsterdam een duo met zijn zus (viool) Jeanine van Amsterdam. In 2011 verscheen van dit duo de eerste cd *A Flight Beyond The Time*.

Vincent speelt o.a. werk van Gubaidulina, Kusjakov en Jokinen.

13.04 2014

tafelgesprek

HILDE VAN CANNEYT

Hilde Van Canneyt vraagt talrijke kunstenaars de oren van het hoofd. Sinds 2008 publiceert ze om de twee weken een interview met een kunstenaar op haar blog hildevanconneyt.blogspot.com. Kunstenaars als Berlinde de Bruyckere, Evi Vingerling, Hans op de Beeck, Jan Fabre, Koen van den Broek (waarvan werk te zien is in Park), Luc Tuymans, Roger Raveel, Wim Delvoye en vele anderen. De eerste 85 interviews zijn recent gebundeld in het boek 'Hilde vraagt' waarin de kunstenaars in hun eigen woorden vertellen wat hun drijfveren, inspiratiemomenten en omslagpunten zijn in hun leven als kunstenaar.

Deze middag zal Hilde vertellen over haar gesprekken met al deze kunstenaars en relaties leggen met de lopende expositie in Park *Nothing But Good Live*.

06.03 2014

lezingen

DE CONTEXT VAN DE KUNSTENAAR

Simon Benson (UK/NL)

Anita Groener (NL/IE)

Anita Groener (NL/IE) en Simon Benson (UK/NL) exposeren op dit moment in Park onder de titel *Becoming / Unbecoming*. Op deze avond verzorgen ze beiden een presentatie waarin ze meer achtergronden geven over hun werk en over de context waarbinnen het ontstaat. Ook het werk in de tentoonstelling komt aan de orde.

06.02 2014

concert

GARRETT MENDELOW

Percussionist Garrett Mendelow (1989, USA) is 2e prijswinnaar van TROMP 2012. Mendelow is een jonge veelzijdige Amerikaanse percussionist, hij won vele prestigieuze prijzen en speelt zowel solo als in kamermuziekbezettingen.

09.01 2014

tafelgesprek

KUNST EN NATUUR

Frans Ellenbroek (Natuurmuseum Brabant)
Geert Verbeke (Verbeke Foundation)

Park organiseert een programma waarin inhoudelijke verdieping geboden wordt voor kunstliefhebbers, kunstenaars en andere geïnteresseerden, inhakend op de lopende expositie 'Self-Titled Space'. Onder de noemer 'Kunst en Natuur' gaan Geert Verbeke (directeur Verbeke Foundation) en Frans Ellenbroek (directeur Natuurmuseum Brabant) met elkaar in gesprek.

Hoe verhouden natuur en kunst zich tot elkaar? Verbeke kijkt vanuit de kunst naar de natuur. Ellenbroek is bioloog en schrijft over de evolutie-biologische voordelen van de kunsten en het kunstenaarschap.

07.11 2013

tafelgesprek

WEDERKERIGHEID IN HET KUNSTVELD

Rick Vercauteren (Museum van Bommel van Dam)
Alexander Mayhew (art critic)
Henri Swagemakers (collector)
Jeroen Kuster (artist)

De eerste editie van een programmareeks waarin Park inhoudelijke verdieping wil bieden voor kunstenaars en alle geïnteresseerden, aansluitend bij de lopende tentoonstelling. De kunstmarkt wordt bepaald door kunstenaars, verzamelaars, museumdirecteuren, galeristen en critici. Welke rol speelt een begrip als wederkerigheid hierin?

03.11 2013

boekpresentatie

THE POWER OF DECAY

Anneke Hendriks

In de bovenruimte van Park presenteert Anneke Hendriks haar nieuwe boek 'The Power of Decay' met afbeeldingen van haar werk en met teksten van Loek Grootjans en haarzelf. Kunsthistorica Rebecca Nelemans gaat deze middag in gesprek met Anneke Hendriks over het boek en haar kunstenaarschap.

26.10 2013

cultuurnacht

13 UUR CULTUUR MENUUTJE

Museum De Pont
Textielmuseum
Park

Op 26 oktober vindt de Tilburgse Cultuurnacht plaats. Boven het spoor geniet je van een Tilburgse maaltijd. De verschillende gangen eet je op drie locaties rondom het Wilhelminapark: soep bij Museum De Pont, hoofdgerecht bij Textielmuseum en een toetje bij Park. Maaltijd-bonnen zijn verkrijgbaar bij De Pont voor slechts € 13. Prik een vorkje mee! Nog een mooi gezamenlijk initiatief: tussen de drie locaties kun je achterop springen bij een stadsgenoot met een bijzondere fiets. Spring maar achterop!

Uitgave Stichting PARK

Dit boek kwam mede tot stand door crowdfunding bij het Tilburgse Cultuurfonds.

Donateurs: Peter Baak, Yasser Ballemans, Thomas Bakker, Korrie Besems, Willem Besselink, Christ Bloemheuvel, Maurice Bogaert, Tim Breukers, Pieternel Broos, Niels Broszat, Carina Diepens, Wim Claessen, Lisa Cauwenbergh, Bert Creyghton, Ingrid Dam, Desiree de Baar, Hans de Bruijn, Michael de Kok, Alex de Vries, Claudia Den Boer, Paul den Hollander, Carla d'Hont, Henk Duijn, Jan Franken, Anita Groener, Loek Grootjans, Harry Haarsma, Rob Heberle, Marcelle Hendrickx, Janine Hendriks, Aart Houtman, Simon Kentgens, Hans Klein Hofmeijer, Esther Kokmeijer, René Korten, Jeroen Kuster, Lidwien Engel Ligtvoet, Ulco Mes, Betty Millenaar, Rob Moonen, Willem Muijs, Marc Mulders, Rebecca Nelemans, Guido Nieuwendijk, Caia Oortwijn, Elka Oudenampsen, Tinka Pittoors, Niels Post, Leo Pot, Maria Roosen, Gideon Rubin, Maria Schnyder, Simon Schrikker, Martijn Schuppers, Wil Smulders, Roland Sohier, Dieuwke Spaans, Stichting Ateliers Tilburg, Attila Szucs, Lucette ter Borg, Maik Teriete, Ad van Campenhout, Anet van de Elzen, Karin van Dam, Jan van de Pavert, Willem Van den Akker, Cees van der Made, Theo van Dooremalen, Hans van Driel, Bob van Eerd, Berry van Gerwen, Seet van Hout, Jorn van Leeuwen, John Van Oers, Reinoud van Vught, Annet Vermeulen, Joost Veuger, Hans Vijgen, Jop Vissers Vorstenbosch, Rob Voerman, Ruud Vreeman, Jos Wilbrink, Jenny Ymker, Robert Zandvliet

Concept Rob Moonen

Vormgeving Berry van Gerwen

Teksten Rob Moonen, Lucette ter Borg

Redactie René Korten, Rob Moonen

Vertaling Nanne Op 't Ende

Fotografie Korrie Besems, Peter Cox, Niek Hendrix, René Korten, Rob Moonen, deelnemende kunstenaars

Druk Gianotten Printed Media, Tilburg

Werkgroep PARK Linda Arts, René Korten, Rob Moonen, Reinoud van Vught

Bestuur PARK Hanneke Doevendans, Sjef Leijs, Chris Manders, Ruud Vreeman

Vrijwilligers PARK:

Annemarie Boin, Theo Crijns, Maria Dielesen, Lambert Elshout , Jan Franken, Adly Lamers, Ans de Beer, Maria van Ewijk, Annelies van Gerwen, Mariette van der Heijde, Ans van Rijswijk, Beatrijs van der Weijden, Tine van de Weyer, Ton van Schilt, Bram Vermeulen, Sylvia Stakenburg, Marja Timmermans, Annemarie Vermeer, Sonja Vriens, Marianne Zantkuijl

Stichting PARK wordt financieel ondersteund door de gemeente Tilburg.

Park

Wilhelminapark 53
5041 ED Tilburg

www.park013.nl
info@park013.nl
Twitter.com/ParkTilburg
Facebook.com/Park013

Feitelijk spreken we over een dreumes. Zo'n dwergje van tweeënhalf dat kan lopen maar nog niet zindelijk is, dat ergens in zijn hart en hoofd fantasie aan het ontwikkelen is, zich in zijn spelletjes afreageert op gevoelens van verdriet, angst, boosheid - laat ik eens uitproberen hoe pappa en mamma reageren als ik mijn fruithapje de kamer door smijt.